

# DE ZWARTE

reaktief blad

tweede jaargang

hfl. 1,50

nr. 47  
tot begin  
86

30 dec

STILLE(N) NACHT HEILIGE VRACHT  
WAT BEWEEGT WAAR HEEN?  
HEFTIGE BELGEN

EXTRA: ROOFDRUKJE



**Inhoud:**

- 3-stille nacht heilige vracht
- 4-reaktie is reaktie
- 5-leegstan dswet  
+haagse woongroependag
- 6-afscheid van brill
- 7-reforgerfoto's
- 8-ccc
- 9-brussels lof
- 10-paoem
- 11-h/1-dagboek
- 12-tegengas+cld+ba
- 13-waarheen, waarvoor  
+v. a. f.
- 14-indianenkommune
- 15-rillingentechniek
- 16-zoek de verschillen  
+kleur de plaatjes

Kopy naar postbus 10233 in Den Haag  
of naar de Bijstand, Buitenom 213, DH,  
CLD aan de Vliet in Delft, infowinkel  
ALARM, Korte Mare 24, Leiden; Macula  
Laag Boskoop 56(?) Boskoop; Jongeren-  
beweging, Turfmarkt 123, Gouda;  
Kritiese Boekhandel in Rotterdam en  
Angora in Haarlem.

De drukkerij is nog steeds de Bijstand,  
Buitenom 213, De Haag.  
De samenstellers zijn via de postbus  
en alleen des woensdags via de tele-  
foon (070-89.20.98.) te bereiken.  
Abo's door bezorgers langgebracht  
kosten f 12.50 per tien nummers;  
postabo's en instellingen dubbel  
tarief. Politieke gevangenen nix.  
Alles te storten op giro 3442401  
tnv de Zwarte, Leiden.

Voor anderhalve piek kan je de  
Zwarte kopen bij: Ruward, de Rooie  
Hond, koffiehuis Blau, Madam Mikmak  
en de andere erkende kraakkafees  
in De Haag; de Rooie Rat in Utreg;  
het Fort van Sjakoo in A'dam.; Alarm,  
Manifest, de Wereldwinkel, de PSP en  
overal waar het verkoopt in Leiden;  
Verder in de Rooie Arnhemmer (waar  
ook al weer); in Delluft bij de Wereld-  
winkel en het CLD; in Rotterdam bij  
Kritisch Boekwerk en van Gennep.

**Vervolg**

**BOEKKAFEE DE ROODE HOND**

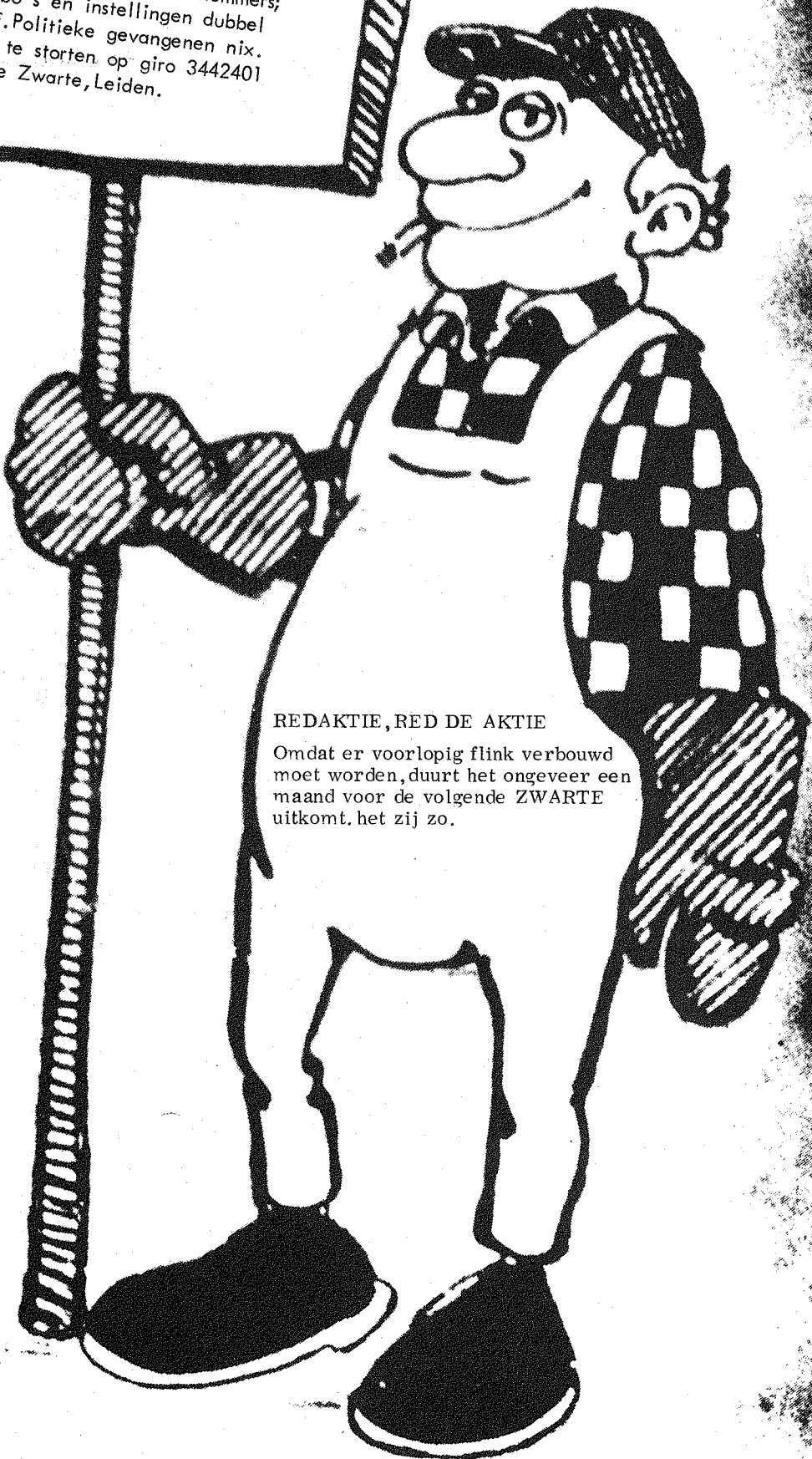
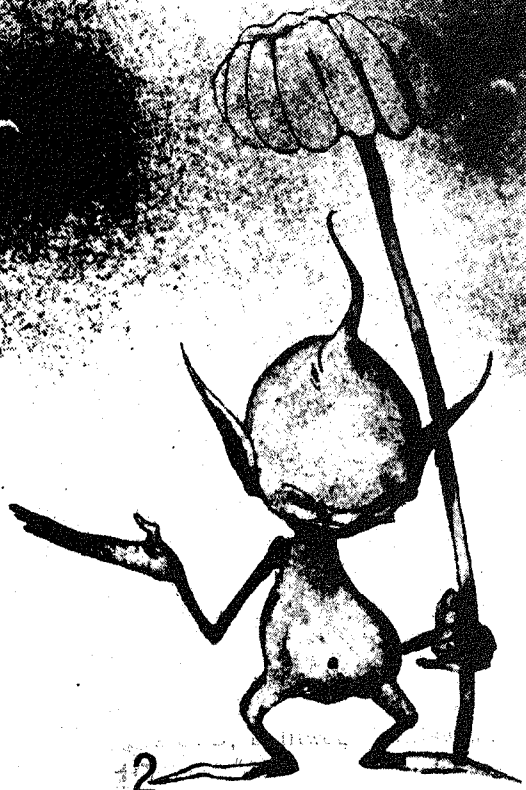
Vorige week eindigde het artikel in  
de Zwarte over de Roode Hond met  
de zin of de verantwoordelijke lei-  
ding bij de Haagse politie er even  
notitie van wil nemen dat ze niet zo-  
maar kunnen verbieden affiches in  
de etalage te hangen (affiche: "Alle  
varkens eindigen als hammen")  
Nou ik denk dat ze er wel notitie van  
hebben genomen. Dinsdag hadden we  
een prachtige poppenkatvoorstelling  
voor onze etalage die een kwartier  
geduurd heeft.

Eerst de wijk?agent, die het artikel  
(die we ook maar in de etalage gelegd  
hadden) ging lezen, toen ze collega  
er bij riep, om hem ook het stuk te  
laten lezen. Een voorbijganger ging  
zich er mee bemoeien en er ontstond  
een discussie over het artikel voor  
onze etalage.

Nu, de agentjes hebben netjes via  
hun walkie-talkie doorgegeven aan  
het bureau wat er over hun gezegd is  
en zijn toen maar weer doorgelopen.

**REDAKTIE, RED DE AKTIE**

Omdat er voorlopig flink verbouwd  
moet worden, duurt het ongeveer een  
maand voor de volgende ZWARTE  
uitkomt, het zij zo.



# POLITIEGLUURDERS TE KIJK GEZET

De geheime basis van de observatiegroep West II van de Rijkspolitie is afgelopen zondagnacht leeggehaald. Ook uit militaire loodsen op het terrein werden goederen meegenomen. De politiepost moet nu verhuisd worden en de medewerkers overgeplaatst.

Na de eerste haastige schifting een eerste blik op de resultaten en wat daaraan vooraf ging.

## DE BEZIGHEID

Enkele maanden geleden kregen wij een tip dat er op een obscuur militair terrein aan de rand van Amsterdam opvallend veel drukte was. Gewoonlijk werken in de kantoren bij opslagloodsen één of twee mensen. Op dit terrein echter stonden geregeld twintig burgerauto's en was er van af- en aanvoer voor die loodsen nauwelijks sprake. Die tip klopte inderdaad. We besloten dit verder uit te zoeken. We vonden uit (goed zoeken) dat er loodsen van het NTC (Nationaal Territoriaal Commando) waren en dat er sprake was van een kantoor van de Observatiegroep West II in de bijstaande villa. Deze ongebruikelijke combinatie leek ons steeds waarschijnlijker toe. (goed kijken). En met de beperkte gegevens over observatieteams die we hadden, besloten we dat er iets aan gedaan moest worden.

Alles werkte zondagnacht in ieder geval volgens plan en we hebben op ons gemak de spullen bij elkaar kunnen rapen. Het resultaat was zeker in omvang uitstekend. Uit de loodsen haalden we militaire uitrusting ter waarde van enkele tonnen, waarvan het NTC tot nu toe alleen de slaapzakken schijnt te missen.

De politiepost werd ontdaan van de inhoud van alle kasten. Vooral veel dossiers over allerlei zaken die het observatieteam doet of heeft gedaan. Naast zgn. "criminelen" blijken ook vele linkse aktievoerders zich in belangstelling te kunnen verheugen. De inhoud van de dossiers betreft vooral observatierapporten. Veel specifieke gegevens over de reden van de observatie staan er niet bij. Naast de dossiers vonden we veel papier die de hele organisatie tot op het bot blootlegt: namen, adressen, telefoons, codes, auto's, andere voertuigen, methoden, opdrachtgevers etc etc. De politiepost was verder nog goed voor wat losslingerende apparatuur en het potje met koffiegeld.

Dit is geknipt uit verschillende rapporten van (verschillende) politieke observaties. De Bluf! beloefting is niet op de v. Ostadestraat.

20.15 uur Vanuit het pand zijn twee goedgevulde vuilniszakken buiten gezet. Deze worden door ons weggenomen en veiliggesteld. In die tijd kwam er een blond meisje met vette lokken naar buiten en fietste weg. Zou ~~XXX~~ kunnen zijn.

13.00 uur Een militante punker met hoog opgeschoren haar, lange legerjas, spijkerbroek, hoge schoenen, belt rechts aa. Hij heeft een klein wit plastic zakje bij zich en wordt binnengelaten.

13.00 uur Tussen 13.00 uur en 16.30 uur zijn ongeveer tegelijkertijd 40 personen in het pand geweest. Vermoedelijk een vergadering van BLUF. Deze personen zijn wel gefotografeerd.

24.00 uur Sectie II lost af rapp Gerrit  
zaterdag 21 september 1985

04.00 uur Medewerker van STAD verlaat het pand  
Na overleg in de brievenbus gekoken. Enkele brieven veilig gesteld ter copiering ed.

07.00 uur Posten gestuakt.

24.00 uur Bij Radio Stad zijn de 2 mannen inmiddels vertrokken. Pand is donker.

01.30 uur Bij onderzoek bij Radio Stad blijkt dat de post nog in de brievenbus ligt. Met hengelen krijgen we er drie brieven uit. Eén daarvan is gepost door de Golf LY. Kopieën gemaakt.  
Brief 2 - is een sollicitatiebrief (zie Kopie)  
Brief 3 - had als afzender v. Boetzelaerstr. ~~XX~~ A'dam.  
(zie rapp. sectie II)

## WAT ZIJN OBSERVATIETEAMS?

Het verschijnsel observatieteam is begin jaren '70 ontstaan. In eerste instantie als autonome ontwikkeling binnen het politieapparaat. Volgens hen als reactie op de toename van de georganiseerde criminaliteit. Ook de internationale aksies van anti imperialistische bewegingen versnelde hun ontstaan. De observatieteams zijn altijd nauw verbonden geweest met de arrestatieteams, rond diezelfde tijd opgericht. Pas eind jaren '70 zijn de teams 'gelegaliseerd'. Bij de rijkspolitie bestaan 5 observatieteams van telkens 23 mensen. (uit tactische overwegingen zijn vrouwen bij hen zeer welkom.) 2 secties van 10 mensen met daarboven 2 opperwachtmeester en 1 adjutant. Enkele grote gemeentepolitiekorpsen beschikken over eigen observatie-eenheden. Er wordt regelmatig overlegd en samengewerkt. Observatieteams werken altijd in opdracht van een ander rechercheonderdeel. Vaak worden als resultaat van hun werk aanhoudingen verricht, meestal door zo'n arrestatieteam. Soms zijn ze vooral op pad om informatie te verzamelen over groepjes 'boeven', zodat het desbetreffende rechercheonderdeel daar weer mee verder kan. Bij aanvang van een tijdszaken zo'n observatie-operatie worden de dmv. info's uitgebreid van informatie voorzien: foto's, namen, adressen, telefoonnummers, auto's/kentekens, antecedenten etc. Deze informatie is afkomstig van de diverse inlichtingendiensten bij de politie. Dat zijn de criminele inlichtingendiensten bij de Rijks- en Gemeentepolitie en de CRI (Centrale Recherche Informatiedienst) voor de gewone boeven. En bij politieke zaken zijn dat de politieke inlichtingendiensten, altijd i.s.m. de Bijzondere Zaken Centrale van de CRI.

Uit de observatieverslagen blijkt dat ze (nog) voor 90% met 'gewone' criminelen bezig zijn. Veel verdovende middelen-zaakjes, vuurwapens, heling, fraude, noem maar op. Bij de grote ontvoeringen van de laatste jaren

(v.d. vaak, Heineken) zijn ze natuurlijk ook volop betrokken geweest. Met name de Heineken-zaak heeft hun status enorm opgevijseld. Er zijn op dat moment en daarna flinke investeringen gedaan in nieuwe apparatuur en materieel. Wat de politieke zaken betreft valt hun betrokkenheid bij de (mislukte) MIBO-aksies in Dordrecht en Alphen aan de Rijn op. In opdracht en in samenwerking met de BVD en (alweer) de Bijzondere Zaken Centrale van de CRI. Verder zijn ze in de maanden oktober en november van dit jaar druk bezig geweest met bepaalde traakpanden in Amsterdam. Iedereen die hier in en uit ging werd geobserveerd en soms enige tijd een flink eind gevolgd.

## MIDDELEN

En hoe doen ze dat nou, al dat ge-gluur en gevolg? Ze hebben de beschikking over een aanzienlijke hoeveelheid apparatuur en materieel. Het liefst zitten ze hoog en droog in een vaste post. Maar anders hebben ze altijd nog hun postbus. Een (gesloten) witte mercedesbus, gecamoufleerd met allerlei groot gereedschap. Deze wordt voor de deur van het te observeren object geparkeerd met twee man erin. Deze vaste en mobiele posten worden vooral gebruikt om foto's en video-opnames te maken. Verder rijden ze rond in de wat duurdere middenklasseauto's (+ f30.000,-) van diverse merken en types. In de auto beschikken ze over maar liefst vier soorten verbindings-apparatuur. Mobilifoons in de 80 en 170 Mhz band, plus portofoons in de 170 mhz band voor als ze te voet verder moeten. Verder autotelefoon en semafoon(piepers). Natuurlijk ook verrekijkers en daarnaast helderheidsversterkers om in het donker te kunnen zien. Om auto's te volgen beschikken ze over peilapparatuur. Er wordt een zendertje onder de betreffende auto bevestigd, de peilwagen rijdt daar gewoon achteraan. Als ze op pad gaan is het afluisteren van telefoons in feite een standaard-middel. Dit doen ze niet zelf, maar dit wordt verzorgd door de CID of PID. Deze belt als er iets is. Alleen in hele spannende situaties luisteren ze zelf mee, 'live'.

## GEVOLGEN

Deze aktie heeft natuurlijk gevolgen. Niet alleen voor de politie, maar ook voor diegenen die op wat voor manier dan ook voor mogelijke dadars gehouden worden. Voor hen is de zaak nu onwerkbaar geworden. De politiepost zal moeten verhuizen en alle mensen die daar werken zijn gesignaleerd, etc. Hun werkwijze is ons ook volledig duidelijk. Kortom zij hebben grote redenen om te balen, maar natuurlijk ook om met dubbele bezetting door te gaan op het 'politieke' vlak. Reden voor iedereen die hen daarbij tegenkomt om enorm goed op te passen. Neem alle mogelijke stillen die je ziet serieus en probeer ze te 'schudden', als je niet wilt dat je gevolgd wordt. Ze gebruiken verschillende auto's, kijkers en fotoapparatuur om mensen vast te prikken. Doe juist als je iets wilt doen, gewoon. Hoe zenuwachtiger jij bent, hoe geïntresserder zij zijn. Zorg dat je huis schoon is, en dat je telefoon alleen in jouw dienst werkt. En misschien moet je ook maar gordijnen kopen.

## EN VERDER:

Er is pas een eerste inventarisatie gemaakt van de papieren zodat dit pas het topje van de ijsberg of een tipje van de sluier kan zijn. Tezijne tijd komt er ongetwijfeld meer uit!!!  
(Alle mensen afkomstig uit politieke 'bewegingskringen' krijgen van ons zo snel mogelijk te horen, als we tenminste weten wie of wat waar te bereiken. Veel mensen staan genoemd met hun adressen of contacten en horen dus alles wat hen zelf aangaat.  
(OK. Doe!!)

STILLE(N) NACHT, HEILIGE NACHT.

# REAKSIE = REAKSIE

Een reaktie op een bunker-verf- en stenenaktie onder het motto "Ze zijn ondertussen behoorlijk ziek geworden"

In het streven de hele wereld tegelijk te veranderen worden er wel zeer merkwaardige argumenten gebruikt om ronduit zinloze en domme akties aan het eigen publiek te verklaren (wat een geluk dat de landelijke pers zo wijs was te zwijgen over die ABOK-aktie). In de eigen nieuwsmedia (Zwarte, Bluf) staat letterlijk het volgende; "Het nederlandse leger staat in dienst in dienst van het nederlandse volk (is dit niet wat nationalisties?) "dan mag je toch verwachten dat je weet waar die lui mee bezig zijn" (wat dacht je wat? heb je, als echte nederlandse, nog verwachtingen van het nederlandse leger? ga toch snel in dienst, tuig!) Dan vervolgt de ABOK hun verklaring met wat onduidelijk geneuzel over bunkers die in disko's moeten veranderen (waarbij niet duidelijk wordt of dat een metafysische verandering inhoudt of gewoon een kleine verbouwing; bovendien komen de disko's wel naar je toe! Deze zomer!)

Vervolgens wordt er, ook nog de link gelegd met AMOK, komt goed uit, is iets recenter dan Hans Kok of zo, het CLD komt er ook nog aan te pas, evenals de BKR-kunst. (wel eens goed gekeken naar die tentoonstelling van BKR-kunst in het CLD, onlangs? Allemaal in een atoomvrije bunker en maar hopen dat het daar sneller verrot dan in het vrije deel van de atmosfeer) Ik hou erg van de alternatieve pers. Ze geeft vaak een schaamteloos beeld van mijn prachtige wereldje.

Ook heel fijn was de gekombineerde verf- en stenenaktie van verleden week woensdagochtend. "Krakers trekken spoor van vernielingen" meldt mijn lijfblad Delftse Post. Wat zijn in godsnaam de werkelijke redenen om zo'n aktie uit te voeren?

Ik ben niet meer principieel geweldloos. Traangas is ook niet principieel geweldloos en mijn giro is dat ook niet naar ik blijf tegen een maatschappij waar het recht van de geweldigste geldt (al was het alleen maar omdat ik 1 meter 60 lang ben en 55 kilo

weeg) Geweld is te gebruiken als middel in de strijd, maar dan enigszins wel-doordacht en met kans op succes. Geweld als ultieme uitingsvorm van gebrek aan creativiteit blijf ik principieel afwijzen. Zolang ik tegen de hele wereld, inclusief me eigen zoveel rankunes heb, loont het niet om gewelddadig-rankuneus te reageren op plotselinge voorvallen (de ruiten bij de Party Shop eruit na een kater). Rankune is vaak heel sterk tijdsgebonden en daarom sterk onbetrouwbaar als drijfveer.

Begrijp me goed, dat ik wordt aangesproken door de Delftse Pots, net voordat ik er mijn aambeien mee streel, dat doet me vrij weinig, maar wat ik wel jammer vind is, dat ik, als kraker of zo, door lieden van zowel binnen als buiten de beweging niet wens te worden aangesproken op dit soort idiote akties. Als het net zich sluit, de lucht betreft, het eind nabij is, juist dan is het jammer dat, als gevolg van dit soort onbenulligheid de zo noodzakelijke basissolidariteit begint te verdwijnen. Het belang dat ik hecht aan de strijd maakt dat ik wil, dat dit soort dingen niet meer gebeuren. Duidelijk zo?

kusjes, Buck Rogers.

Even reageren op een zichzelf Buck Rogers noemend tiep. Meneer is bang dat het soort akties waarop hij reageert (vnl. de "Wraak van V(oorstraat)78" en ook ABOK, zie Zwarte nr. 46) z'n beschermde kraakwereldje aantast. Hij gaat zelfs twijvelen aan z'n minimale basissolidariteit en wenst dan ook dat dit soort akties niet meer voorkomen. Autoritaire zak. Wat denkt hij wel. Hij noemt de mensen van ABOK tuig en verwijt ze nationalistiese trekjes. Lezen beheerst het heerschap ook nog niet zo goed, want de zin "het nederlandse leger staat in dienst van het nederlandse volk" doet inderdaad nogal nationalisties aan, maar lijkt me nou duidelijk niet de mening van de ABOKersters. Verder is hij blij dat ABOK niets te melden had over Hans Kok. Zeker ook van mening dat de mensen die hiervoor de straat op zijn gegaan, beter thuis hadden kunnen blijven. Die BKR tento op het CLD heb ik ook gezien en dat was inderdaad pulp. Een reden des te meer om het CLD hiervoor niet te ontruimen dacht ik zo. Dat ie z'n kop in het zand of in

de TV (Buck Rogers) wil steken moet ie zelf weten, maar een beetje bevoogdend over anderen gaan doen gaat me te ver. Met een blad als de Delftse Post (een huis aan huis blad met Telegraaf mentaliteit) streelt hij dan wel z'n aambeien, maar hij neemt de burgerlijke moraal ervan zonder meer over. De Delftse Post schreef namelijk over de "Wraak van V(oorstraat)78" dat dit soort geweld de krakersters in een isolement zou plaatsen, dat de aktie gewelddadig en zinloos was dat de ex-bewonersters van V78 het GEB voor duizenden guldens zouden hebben opgelicht (hoe ze het verzinnen dat de aktie vanuit het CLD kwam, omdat er op de route geplakt en gespoten zou zijn. Kortom stapels vooroordelen tegen krakersters zonder ook maar een regel te wijden aan het werkelijke doel. Als minimaal solidair kraker zou hij toch beter moeten weten, maar nee hoor. Voor mij waren de akties geheel duidelijk. Misschien niet altijd even ludiek en ook wel enig kriminaliserend effect, maar dat is voornamelijk te wijten aan de riooljournalistiek van de Delftse Post. ABOK is volgens mij een aktie die tegen het militarisme en uit solida-

riteit met het CLD is gevoerd. De "Wraak van V(oorstraat)78" een aktie tegen een projektontwikkelaar die zichzelf verrijkt ten koste van de woonruimte van krakersters. Beide akties waren gericht tegen objekten en hebben dan ook niets anders dan materiële schade opgeleverd, die mijn inziens niet opwegen tegen de schade die het militarisme en de projektontwikkelaar al hebben aangericht. Ik zie dan ook voor mezelf geen enkele reden om me van dit soort akties te distancieëren of me er gekriminaliseerd door te voelen. Ze doen maar, dit soort akties sluiten andere akties niet uit. Waar ik wel van baal is van bepaalde tieps die akties niet ter diskussie stellen, maar botweg stellen dat dit soort akties niet mogen plaats vinden. Misschien moet die meneer Rogers zelf maar in het leger, daar maken ze wel een vent van hem. Kan die fijn z'n autoriteitsgevoel kwijt en misschien ook nog wel z'n frustraties over z'n lengte, gewicht en diskoos. Voor die aambeien stel ik toch een andere remedie voor.

met ongenueanceerd genoeg  
Gerard

# NOG EVEN WAT OVER DE LEEGSTANDWET

Hoewel de nieuwe leegstandwet 1 januari van kracht wordt, heb ik de indruk dat er erg weinig mensen zijn die van de inhoud op de hoogte zijn. Daarom nog even de nieuwe wet en de gevolgen daarvan op een rijtje.

De leegstandwet is één van de wetten in een reeks van regelgevingen die de overheid op de bezitters en bezitslozen loslaat. Op dit moment is de woonruimte-wet nog van kracht, vanaf 1 januari '86 wordt het de leegstandwet en deze gaat dan later weer over in de huisvestingswet.

Door de regering is voortdurend gesuggereerd dat de wet een evenwicht kent door enerzijds maatregelen tegen ongewenste leegstand en anderzijds tegen kraken van leegstaande woningen en gebouwen. Alleen de realiteit ziet er anders uit.

De leegstandwet zal niet bijdragen aan het tegengaan van ongewenste leegstand, maar speculatie met woonruimte en gebouwen juist bevorderen. De enige maatregelen in de wet die zullen kunnen werken zijn de bepalingen die het kraken tegengaan, zoals het anoniem dagvaarden en de ontruimingsmogelijkheden.

Een belangrijk onderdeel van de leegstandwet is het hoofdstuk over de tijdelijke verhuur. Onder bepaalde voorwaarden worden eigenaren in de

gelegenheid gesteld hun leegstaande panden tijdelijk te verhuren. Dat biedt niet alleen weer extra mogelijkheden voor speculatie en huurprijsofdrijving, maar leidt tevens tot een verslechtering van de positie van woningzoekenden en tot aantasting van de huurbescherming.

Gemeenten zijn niet verplicht met de invoering van deze wet een leegstandregister in te voeren. Als er al gemeenten zijn waar zo'n register wordt bijgehouden is dat meestal om een koppeling tussen vraag en aanbod te krijgen en niet als registratieplaats tegen eventuele speculanten.

Ook behoeven gemeenten niet meer na een bepaalde periode van leegstand te besluiten of de leegstaande woonruimte gevorderd moet worden. Gemeenten hebben daartoe alle vrijheid gekregen. Maar die vrijheid is beperkt. De gemeenten krijgen geen geld om vorderingen ook werkelijk mogelijk te maken. Vorderen van panden wordt daarmee feitelijk onmogelijk gemaakt. En voor verdeling, of voor de aankoop en verbouw van gebouwen tot woonruimte is onvoldoende kontigent en geld beschikbaar. Bruikbare subsidieregelingen op dat gebied ontbreken.

Blijft nog de mogelijkheid voor eigenaren om gekraakte panden te ontruimen. Daarvoor is in de wet de mogelijkheid tot anonieme dagvaarding van krakersters ingevoerd. De

rechter moet dan beslissen en de burgemeester zal het vonnis moeten uitvoeren. De enige mogelijkheid is dan nog de uitvoering van het vonnis op grond van 'openbare orderproblemen' uit te stellen. Maar de burgemeester kan niet besluiten de ontruiming niet uit te voeren. Het artikel dat het anoniem dagvaarden betreft zal pas 12 maanden na het inwerking treden van de leegstandwet worden ingevoerd. Die termijn was bedoeld om de gemeenten in die periode de mogelijkheid te bieden gekraakte panden te vorderen. Het is duidelijk dat we daar in praktijk weinig van hoeven te verwachten.

Een onderdeelje van dat artikel houdt in dat de rechter uitvoering van het vonnis tot ontruiming kan uitstellen tot na een bepaalde datum. Bovendien kan de rechter op verzoek van de eigenaar bepalen dat een ontruimingsvonnis tot één jaar na de door hem te bepalen datum blijft gelden. Let wel! Dit vonnis geldt niet alleen voor de betreffende krakersters, maar voor het pand, dus ook voor de eventuele opvolgende krakersters. Daardoor ontstaat de mogelijkheid dat de eigenaar door een stroman/vrouw het betreffende pand laat kraken, en zo via een vonnis van de rechter een jaar anti-kraakbescherming verwerft. (dit artikel is voor het merendeel overgenomen uit LOBH INFO 1 september 85)

## HAAGSE WOONGROEPENDAG

Op zaterdag 11 Januari a.s. organiseert Anders Wonen in het buurthuis Oude Centrum een informatie- en orientatiedag voor mensen die in een woongroep wonen of willen wonen, en voor iedereen die geïnteresseerd is in deze woonvorm. De bedoeling voor deze dag is: iedereen die met groepswoonruimte bezig is te laten zien wat er op dit moment voor woongroepen in Den Haag aan mogelijkheden zijn, waar je moet zijn voor informatie en hulp, wat voor verschillende groepen en manieren van wonen er al zijn en welke nieuwe projecten er op stapel staan. Als je dat wilt (en nog niet gedaan hebt) kun je je natuurlijk inschrijven voor een plaats in een woongroep, en woongroepen hebben de kans om nieuwe mensen te vinden. Voor wie geïnteresseerd is in bestaande vormen van groepswoonruimte, worden er 's morgens bezoekjes geregeld aan een aantal uiteenlopende groepen.

Half 11: verzamelem in buurthuis Oude Centrum, Paviljoensgracht 33  
11 uur: vertrek met 4 tot 6 mensen per bestemming. Wij regelen het vervoer.

Voor dit ochtendprogramma moet je je tevoren opgeven, liefst met vermelding waar je in geïnteresseerd bent. Om 13 uur begint het middagprogramma in het buurthuis. Architecten en (toekomstige!) bewonersters geven informatie over een tweetal projecten die o.a. voor woongroepen verbouwd worden, waarmee ze tegelijk laten zien hoe je zelf je woonruimte vorm kunt geven, welke keuzen er gemaakt moeten worden etc. In een andere ruimte worden video's vertoond over verschillende kanten van het wonen in een groep. Behalve een eerste kennismaking kan het ook een aanzet zijn voor een uitwisseling van eigen ideeën en eisen aan groep en woonruimte voor wie zelf op zoek is. De mensen van de WoonWerkwinkel, het huisvestingsprekeur van Anders Wonen, zijn

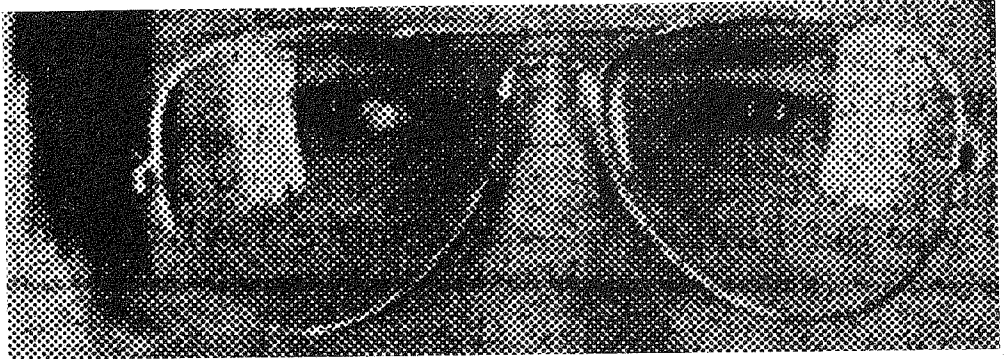
de hele middag aanwezig om informatie en advies te geven over huren, kopen en kraken met een groep, het oprichten van een woonvereniging of stichting, inschrijving als 'woongroepzoekerster' of als lid van de belangenorganisatie Anders Wonen en nog veel meer. Om 17 uur stoppen we ermee. Opgeven hoeft je alleen voor het ochtendprogramma. Dit doe je door een kaart te sturen naar:  
de WoonWerkwinkel  
Paviljoensgracht 33  
Den Haag  
Of door even te bellen: buurthuis, tel. 636577; Bob van Wijngaarden, tel. 887967; Kees Schrijver, tel. 891275.

Voor vervoer en eten zorgen wij.  
Kosten 3 gulden per persoon

# AFSCHIED VAN BRILL

Dit wordt waarschijnlijk het laatste stuk over Brill. Het in augustus gekraakte pand Brill begon zoveel belovend. Een mooi groot pand in het hartje van Leiden, met veel mogelijkheden om er iets moois van te maken. Vanaf de kraak werd Brill bedreigd met ontruiming door de eigenaar, de Universiteit van Leiden. Een gevecht dat uiteindelijk zo'n 4 maanden zou gaan duren, waarin de gemeente betrokken raakte, talloze juridische procedures werden gevoerd, het pand ontruimd en herkraakt werd, kortom al die dingen die de laatste tijd in de Zwarte hebben gestaan. Uiteindelijk kregen de bewonersters de tijd om een haalbaarheidsonderzoek naar de mogelijkheden tot legalisatie af te maken. Het haalbaarheidsonderzoek, dat 10 December werd afgerond, was redelijk succesvol. Weliswaar bleek eigen aankoop door de bewonersters heel erg moeilijk te worden, maar in samenwerking met een woningbouwvereniging zouden de plannen wel gerealiseerd kunnen worden. Er moet dan wel hard onderhandeld worden over de beheersvorm van het pand om het zelfbeheer van te bewonersters behouden te laten blijven, maar de eerste gesprekken daarover waren positief. Dus wat dat betreft gaat het redelijk goed met Brill. Hoe anders wordt dat als je naar het interne functioneren van het pand kijkt. Vanaf dat het pand gekraakt werd, was duidelijk dat de bewonersters uit heel verschillende hoeken kwamen. Op dat moment waren die tegenstellingen echter nogal vaag, in die zin, 'at je wel een groep kon onderscheiden die politiek of ideologisch met kraken bezig was, en een groep die dat niet was, maar hoe dat in de praktijk zou uitpakken, viel niet te voorspellen. Afwachten maar, zo'n gevoel. En zoals dat nu eenmaal altijd pleegt te gebeuren, werd de interne kohesie redelijk

sterk toen zich al snel de gemeenschappelijke vijand van buiten aandeed: de universiteit. Gedurende die maanden is er hard gewerkt en ook veel bereikt. Ook toen werden de verschillen van mening al snel duidelijk, maar over het algemeen werd dat gekanaliseerd in een pragmatiese aanpak van de problemen. Wel of niet praten met autoriteiten, en op welke basis, wat eis je, hoe stel je je op bij een eventuele ontruiming, allemaal vragen die grotendeels van ideologische aard zijn, werden bekeken in de zin van: op dit moment telt alleen dat Brill niet ontruimd wordt, hoe dan ook, en daarna praten we er nog wel eens over. Het doel heiligt alle middelen. Daarnaast verschoof het doel ook behoorlijk. Alleen het doel legalisatie bleef over, naar de inhoudelijke aspecten werd niet meer gekeken. Je kon toen al belachelijke dingen meemaken. Een groot aantal mensen wilden absoluut niet als krakerster gezien worden, wilden niet

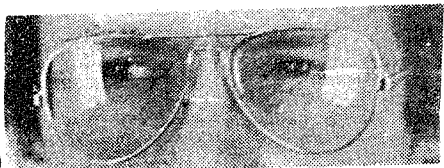


geassocieerd worden met andere kraakpanden of de kraakbeweging, laat staan als een soort van axesentrum te boek komen te staan. Men deed zijn/haar best zo netjes en gematigd mogelijk over te komen, was er trots op door de gemeente serieus genomen te worden, en vermeed angstvallig dingen in een politiek kader te plaatsen. Dat zou onze positie op dit moment alleen maar schaden, luidde de redenering, Pragmatisme dus. Een aantal

mensen hadden toen al zo'n twijfel over in hoeverre dit soort zaken niet alleen maar pragmaties waren, maar meer structureel van aard, een fundamenteel verschil van mentaliteit. Anderen werden helaas erg beïnvloedt door het schijnbare succes van de pragmatiese aanpak. Toen het grote gevecht met de universiteit achter de rug was, heerste er duidelijk een spanning. Terwijl eigenlijk iedereen eerst een maandje rust wilde, was het duidelijk dat er over een hoop dingen gepraat moest worden. De laatste tijd was er iets als een topgroep ontstaan die alles regelde, de onderlinge communicatie en verhoudingen waren slecht, en bovenal moest nu toch eens duidelijk worden wat we eigenlijk met het pand wilden. Voordat die discussie serieus op gang was gekomen, kwam het tot een heftige uitbarsting. Er gebeurde toen een hele hoop grote dingen. Mensen werden fysiek bedreigd, er kwamen beschuldigingen van coup pogingen en samenzweringen, er werd met sabotage bedreigd om Brill zo snel mogelijk kapot te krijgen, op het prikbord kon je leuzen lezen in de trant van "die lui moet je vergassen" etc. Die beschuldigingen waren gericht aan mensen uit de "ideologische" groep. Het is haast niet voor te stellen wat er allemaal gebeurde. Bedreigingen, machtspelletjes, manipulatie, sexismen, autoritaire neigingen, een totaal verpeste sfeer, het halve huis groette elkaar niet meer, etc.

Wat alles nog absurder maakte, was dat een grote groep mensen dit gedrag pikten, ook al waren ze het er niet mee eens. En toen begon alles pas echt fout te lopen. Het groepje bewonersters dat verantwoordelijk was voor alles wat hier boven beschreven is, begon zich weer intensief met het

pand te bemoeien, zij het op hun eigen houtje, zonder daarover in huisvergaderingen te praten of te overleggen. In praktijk kwam dat neer op onderonsjes met de Bolster en Erica in de hoop daar iets mee te regelen, of een dealtje af te sluiten. Ook werd er met wethouders en dergelijke gepraat, in naam van het pand, dat nergens iets van af wist. De conflicten hoopten zich op, iedereen was tegen iedereen, er was gewoon sprake van oorlog. Je zou nog veel meer voorbeelden uit beerput Brill kunnen halen, maar dan wordt het waarschijnlijk erg onbegrijpelijk voor buitenstaanders. Op dit moment ligt de situatie ongeveer zo: Brill is zo'n beetje een afspiegeling geworden van de maatschappelijke omstandigheden en structuren, in plaats van een alternatief daarvoor. Het zal waarschijnlijk geen enkele functie naar buiten toe gaan vervullen en een ordinair anoniem pand worden, waar toevallig wat mensen een kamertje huren. De gemeente of woningbouwvereniging krijgen een dikke vinger in de pap en van een gemeenschappelijk optreden van de bewonersters is geen sprake meer. Van de bewonersters is iets anders dan zo'n eng burgerlijk rechtse situatie in gedachten hadden, die op meer uit waren dan hun bekrompen eigenbelang, denken een aantal erover om weg te gaan. Ze willen geen slagveld als woonsituatie, zijn diep teleurgesteld in de andere bewonersters, en zijn bang dat, gezien de onoverbrugbare verschillen in mentaliteit, het om een hope-loze strijd gaat, zeker als ze weigeren dezelfde methodes te gebruiken als de "tegenstander" hanteert om hun zin door te drijven. Anderen denken dat door hard te knokken er uiteindelijk, zij het in sterk verwaterde vorm, nog wel iets van Brill te maken is. Brill dreigt een gemiste kans te worden, dankzij een stelletje klootzakken die er wonen. Als de interne verhoudingen blijven zoals ze nu zijn heeft het weinig zin nog langer over Brill te schrijven. Over het hele proces van legalisatie en zo vallen wel belangrijke dingen te schrijven, maar inhoudelijk is het pand afge-zakt tot anonieme kamerverhuur. En wat valt daar nu over te schrijven. Dus voorlopig geen berichten meer uit Brill.



# DE REFORGER FOTO'S

dwang, mensen dieniet meewerkten werden er met hun haren bijgesleept. De meeste mensen hadden hun naam niet gezegd, maar ook mensen die dit wel gedaan hadden, werden op de foto gezet.

George: "Zo'n civiele procedure gaat allemaal schriftelijk, wij schrijven een brief aan het kantongerecht, de advocaat van Peperen de Staat schrijft een brief terug, wij weer een brief, zij weer en dan doet de rechtbank uitspraak. Een procedure die nu meer dan een jaar geduurd heeft. De rechter stelde mij in het ongelijk. Er was een arrest van de Hoge Raad uit 1984 naar aanleiding van de Dodewaard blokkades in '81 dat in bepaalde gevallen het toegestaan was om polaroid foto's voor indentificatie doeleinde te maken. De rechter vond dat zowel de binnen als de buitenfoto's onder dat arrest vielen. Ik ben nu in hoger beroep gegaan, maar er is een hele kleine kans dat ik dat win."

## Foto's

George: "Met die foto's gebeuren ook de meest vreemde dingen. Eerst beweren ze bijvoorbeeld dat de polaroid camera in de Waalhaven al na drie opnames kapot was gegaan en dat er maar drie foto's waren en dat ik daar niet bijzat. We hebben toen allerlei foto's opgespoord waarop te zien was dat er veel meer foto's gemaakt zijn. Dat gaven ze later ook toe. Ook beweerden ze dat alle foto's vernietigd waren of teruggeven en toen bleek bij een onderzoek van de Commissie van Toezicht Geautomatiseerde Herkenningdienst, dat er nog 6 foto's bij de recherche lagen. Zo zie je maar, die lui liegen er maar op los en als het uitkomt is het een abuis. Van die commissie had ik ook nog nooit gehoord daar kun je als je het vermoeden hebt dat er onrechtmatig verkregen gegevens over je in de politiekomputer zitten, vragen of ze dat voor je na willen gaan. Zo hebben ze mijn naam en bij een aantal trefwoorden zoals Onkruit, Quick Dispeatch, Waalhaven en Reforger naar die foto's gezocht en daar bleken ze volgens hun niet te vinden. Alleen de recherche had er dus nog zes."

## 1500 gulden

George: "Waarom? Ja, ik vond het allemaal zo lullig gaan. Niemand van de mensen die toen gearresteerd is, is ook vervolgd. Alles is geseponeerd. Dat is eigenlijk laf, want als er wel een proces was gekomen dan waren die foto's ook aan de orde gekomen en dat wiken ze niet. Als je gewoon iets fout doet dan wordt je gestraft, maar als de politie iets onwettigs doet dan seponeren ze de zaak en er kraait geen haan meer naar... Je weet dan ook niet waar ze ophouden, dan is het eind zoek."

Als ik toen had geweten wat ik nu weet was ik er niet aan begonnen. Maar nu zal ik ook de hele procedure afmaken. Het grapje gaat wel het nodige geld kosten, want als je een civiele proceduren verliest, dan moet je proceskosten gaan betalen. Bij elkaar zal dat zo'n 1500 gulden worden. Dus als een nieuw iemand ongeveer hetzelfde wil beginnen, moet ze maar even op mij wachten."

Op 13 september 1983 blokkeerden een honderdtal mensen een transport van Amerikaans oorlogsmateriaal in de Rotterdamse haven. Een transport dat plaats vond in het kaser van de oefening Reforger '83. Eenentwintig mensen werden gearresteerd en standrechtelijk in het openbaar op de polaroid gezet. Voor de kranten waren dit leuke plaatjes, voor George reden een klacht en procedure te beginnen.

George: "Ik was daar toen om een uur of zeven bij de Beatrixhaven aangekomen en om 9 uur kwam het eerste transport eraan. Teminste dat dachten we, en toen zijn we op de rails gaan zitten. De eerste keer dat de politie ons weg probeerde te slepen mislukte dat omdat ze met te weinig mensen waren. Iedereen kan blijven zitten. De tweede keer waren ze met veel meer en toen gebruikte ze ook van die stokjes voor achter je enkel."

Een voor één werden 21 mensen door steeds drie agenten van de rails geplukt en samen met die agenten op de foto gezet. Mensen die tegenstribbelden werden aan hun oren vastgehouden

George: "Ik ben toen gewoon met die agenten meegelopen en heb ook niet gengestribbeld toen ze die foto maakten. Achteraf heb ik daar nog spijt van gehad, want later moet je aan kunnen tonen dat je onvrijwillig gefotografeerd bent. Met tien mensen en met onze handen geboeid werden we daarna in een VWbusje gestapeld. Buiten waren er inmiddels gevechten uitgebroken en na een kwartier werden we in een grote bus naar het Haagse Veer gebracht."

Na tussen de 6 en 7 uur vastgezeten te hebben werden alle railszitters vrijgelaten. Op het Haagse Veer zelf waren ze in het bijzijn van Officier van Justitie Akers nog een keer gefotografeerd. Dit gebeurde ook weer onder

## De procedure

George: "Toen alles een beetje achter de rug was, zijn we met een aantal mensen bij elkaar gaan zitten. Aanvankelijk was het moeilijk om een advocaat te vinden die wilde doen wat wij wilden. Eerst hadden we Sprong uit Den Haag (die kan ik iedereen afraden) toen Thomlow uit Utrecht (dat liep ook niet vlot) en uiteindelijk Errol Weening van het advocatenkollektief Noordsingel. Wij wilden een kort geding aanspannen om die foto's terug te krijgen. Niet omdat die foto's nou zo belangrijk zijn, die hebben ze toch allang gekopieerd, maar om aan te tonen dat ze echt fout zaten. We moesten eerst een brief schrijven aan de Officier van Justitie waarin we die foto's terug vroegen en als we die dan niet kregen, dan konden we een kort geding aanspannen. In januari kregen we uiteindelijk antwoord van de Officier van Justitie: De foto's van buiten waren vernietigd en die van binnen konden we op het politiebureau Slinge afhalen. De reden voor het kort geding waren we dus kwijt."

George is toen alleen door gegaan. Hij spande een civiele procedure tegen de Staat der Nederlanden en burgemeester A Peper aan. De eisen waren 750 gulden schadevergoeding, een verbod op fotograferen van verdachten in de toekomst in die situatie en het onrechtmatig verklaren van de daad. De officiële reden voor de procedure was dat de klager tegen zijn wil in het openbaar door de politie was gefotografeerd en dat hij zich aangetast voelt in goede naam en persoonlijke vrijheid."

# BRUSSELSE

# K

België, het enige land met een wereldstad waar de inwoners nederlands spreken. Land evenwel waar de cultuur latijns is met een snuffe metafysica uit de vorige eeuw en een verouderde in finesses korrupte politieke structuur.

Land waarin de Cellules Communistes Combattantes (CCC) en de bende van Nijvel evengoed passen als het florisante eten en een premier die een fles whisky per dag soldaat maakt. De man, Martens IV inmiddels, is een dynastie op zichzelf.

Voor een zinnige analyse van het optreden van de CCC en de bende van Nijvel zul je die groepen dienen te plaatsen binnen het fenomeen België. Moet je nagaan wat de functie is die ze in dit verschijnsel van boulevards, teloorgene jeugdstil, trappist, hypocriet katholicisme en taalstrijd, binnen de belgische politieke cultuur vervullen.

Alle macht gaat uit van de natie, volgens de grondwet. Een natie die ontstond uit een opera: La muette de Portici (de stomme van Portici) was de aanleiding tot de opstand tegen de Hollanders in 1830. Een natie die vanaf het begin geteisterd is door taalstrijd en nu met houtjes en touwtjes bij elkaar wordt gehouden, met vier regeringen en vier parlementen: de Vlaamse, de Waalse, die van de franstalige gemeenschap en de nationale. Executives waarvan het beleid regelmatig tegen elkaar ingaat, zodat de ene regering ondergraaft wat de andere wil bevorderen. Zo zijn voor Brussel die regeringen competent.

Een staat zonder een duidelijke overheid, met tegenstellingen tussen Vlamingen en Walen die zonder repressie allang uiteengevallen had moeten zijn. Een staat daarentegen waar enkele nationale instituten zoals de monarchie, de hoge adel (die hier bijzonder sterk is), de grote burgerij en enkele grote internationale organisaties (de Nato en de Europese Gemeenschap hebben hier hun hoofdkwartier), met alle macht die splitsing tegengaan. In zo'n milieu kadert de aktie van de CCC en de bende van Nijvel, in zo'n omgeving is de reactie op dit optreden allereerst een versterking van het centrale gezag en de inperking van de ruimte om politieke activiteiten te ondernemen.

Een staat met per duizend inwoners drie keer zoveel politie als in Nederland, met alleen in Vlaanderen (vijf miljoen inwoners) evenveel gevangenen als bij de noorderburen. Een land waar je als

buitenlander voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning je vingerafdrukken en je pasfoto in vijfvoud moet inleveren, waarna de plaatselijke politie op huisbezoek komt om te controleren hoe je woont.

Een staat waar de machten inderdaad van boven komen, de metafysische natie, en de inwoners te controleren onderdanen zijn, die eens in de vier à zes jaar verplicht zijn te gaan stemmen (als je dat niet doet krijg je een boete). Een land desondanks waar de sociale bewegingen (hier bevindt zich de sterkste vakbeweging van de Europese Gemeenschap, een grote vredesbeweging, een sterk separatisme vooral aan de waalse kant) het voortbestaan van de huidige staatsstructuur bedreigen.

Om dit te beteugelen past een angstpsychose waarbij je niet eens naar de supermarkt durft, een politiek gebruik van bomaanslagen om nog meer nationale politie-instituten op te richten. De vraag is in hoeverre de CCC en de bende van Nijvel hieraan bewust meewerken of, indien dit niet het geval is, ze deze ontwikkelingen in de kaart werken.

Het optreden van de twee groepen heeft voor het eerst sinds 25 jaar geleid tot het inzetten van 750 para-kommando's bij de rijkswacht, de instelling van een belgische FBI onder rijkswachtauspiciën wordt overwogen.

Dankzij de aanslagen van de CCC en de bende van Nijvel is de macht van de rijkswacht toegenomen (die ressorteert onder defensie) ten nadele van de gerechtelijke politie (die valt onder justitie) en de gemeentelijke politie. Er zijn verschillende aanwijzingen dat de rijkswacht allang op de hoogte was van de verblijfplaats van Carette, maar dat de aanhou-

ding is uitgesteld omdat de voortgang van de aanslagen de rijkswacht grotere armslag gaf, ten koste van de diensten die meer onder politieke controle vallen.

Verder is het opmerkelijk dat de rijkswacht er niet vanuit gaat dat de bende van Nijvel politieke doeleinden heeft, dat de aanwijzingen over banden met extreemrechts in België worden verwaarloosd.

Publikaties in het weekblad Humo en in de Morgen leveren hiervoor het bewijs, met name een vraaggesprek met Jan Capelle, jurist bij de Liga voor de rechten van de mens en mede-auteur van twee boeken over extreemrechts in België.

De arrestatie in Namen is dankzij de minister van Justitie Gol doorgezet via de gerechtelijke politie en tegen de zin van de rijkswacht in. Daarbij heeft de verantwoordelijke substituut Vandoren uitdrukkelijk de rijkswacht gepasseerd.

De anti-terreurgroep van diezelfde rijkswacht, de groep Dyane, hield vanaf begin '85 een huis in Ukkel (een Brusselse gemeente) in de gaten. Volgens Capelle hebben ondanks dit posten verschillende leden van Action Directe hier ongestoord kunnen logeren. Capelle zegt dat er minstens drie afzonderlijke Action Directe groepen zijn in Frankrijk, waarvan er één is geïnfilteerd en onder controle staat van de politie. Het is juist deze groep die in Ukkel contact met Carette en de zijnen heeft gezocht.

Volgens een belgisch medewerker van het Amsterdamse dagblad Trouw (waarschijnlijk Leo de Haes) in een artikel van 12 dec '85 is Carette schuldig aan politie-invallen bij vrienden. Hij zocht ze op met voorstellen om zich bij de

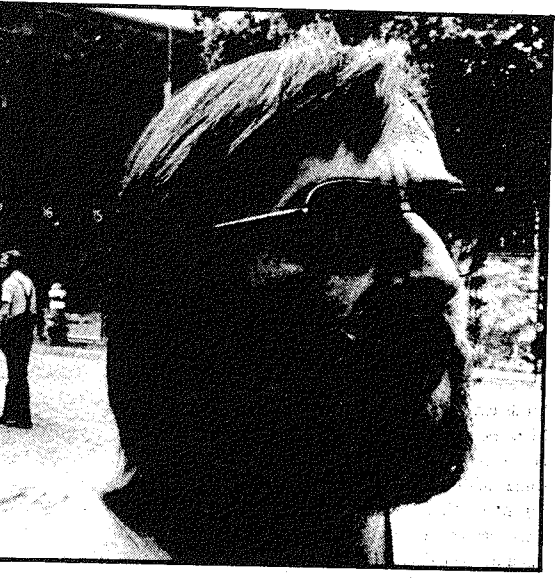


De afdeling opname van de zenuwrichting: alcoholici, debielen, schizofrenen, aan herinne verlaaten, epileptici, paranoici, psychosen. Gemiddelde leeftijd op de vrouwenafdeling: 60. Daar bleef U.W. drie dagen. Daar werd gesorteerd. Behandeling: valium, dwangbuis. Middelen bij de latere behandeling: psychofarmaca. Diagnose: zwangerschapspsychose. Haar ouders en haar man haalden U.W. daar weg. Ze beloofde zich ambulant te laten behandelen. Later echter: ze willen je alleen maar tot aanpassing dwingen. De adviezen van de artsen zoals gebruikelijk: geen opwinding. Tijdens haar zwangerschap kreeg U.W. water in haar benen. Advies van de vrouwarts: benen omhoog leggen. Ze consulteerde echter de vrouwenkliniek. Diagnose: acute weigering van de nieren. Wordt er niet op tijd ingegrepen en bleef de zwangere niet permanent onder controle dan kan het gebeuren dat het kind met blijvend hersenletsel ter wereld kwam...

D. Duham  
 In de zomer van 1971 kwam het tweede gewenste kind ter wereld. Een dochter. Maar het huwelijk liep niet meer zo goed. U.W. deed als eerste het voorstel uit elkaar te gaan. Dat was het beste, zei ze. Haar man werkte een opvolger in voor de drukkerij en ging in een woongemeenschap wonen. Hij had niet in de gaten dat U.W. te jabel was om drukkerij, kinderen, crèche, huishouding aan te kunnen. U.W. was snel ontmoedigd. Als ze een lijst voor zich had met dingen die ze moest doen dan schrok ze van de hoeveelheid. In plaats van de dingen één voor één af te handelen deed ze weinig of niets. Wordt ziek en moest naar het ziekenhuis. Haar man keerde terug en hield tijdens haar afwezigheid de boel draaiende. Nadat ze uit elkaar waren gegaan konden ze het goed met elkaar vinden. Hij zocht haar vaak op in het ziekenhuis. Kwam op een dag weer op bezoek in de ziekenkamer. Ze was weg, werd hem verteld. Naar de zenuwrichting. Op eigen verzoek. De zenuwrichting was berucht. Meer dan 100 jaar oud, onpraktisch, vuil, ver buiten het centrum van de stad, personeelsgebrek, overvol. Zoals gebruikelijk.

Er zijn in de Bondsrepubliek zo'n 500 a 600 psychotherapeuten. Maar minstens tienduizend keer zoveel mensen zijn psychisch ziek en kunnen hun leed nauwelijks meer verdragen. Wie besluit aan een individuele therapie te beginnen moet in de eerste plaats het geluk hebben bij een therapeut een plaatsje te krijgen op de wachtlijst voor de komende twee jaar, hij moet in de tweede plaats het geluk hebben bij een therapeut terecht te komen die zijn patiënten niet behandelt als geldbron maar als mens, en hij moet in de derde plaats het geluk hebben dat hij iets aan de therapie heeft, het succes van de psychotherapie is gering, de criteria voor succes zijn problematisch.

was toen in de derde maand. Wordt naar een zenuwrichting gebracht. Voor het eerst. Ze vrouwen aangesproken. Op een Rijnbrug. Ze was erg in de war. straten, werd vanwege haar confuus gedrag door een vreemde



**Peter-Paul Zahl**  
**Het lijkt wel vrede**

Gedicht en proza  
 Vertaald door Gerrit Bussink

In de zomer, op een middag, toen haar man even met de auto weg was, opnieuw een politieoverval. Ze was helemaal alleen. Ze droeg de kleine jongen op haar arm, was duidelijk zichtbaar hoogzwanger. Wordt bewaakt door twee politiemannen — met getroffen pistool. De huiszoeeking leverde niets op.

... want geestelijk afwezig, hysterisch, melancholek, paranoïde, fobisch enz. zijn tekent dat men de reproductie van de eigen arbeidskracht niet langer kan garanderen. Dat wil concreet zeggen: verlies van arbeidsplaats, op straat slaan, afglijden tot het lompentproletariaat.

In de zomer van 1971 kwam het tweede gewenste kind ter wereld. Een dochter. Maar het huwelijk liep niet meer zo goed. U.W. deed als eerste het voorstel uit elkaar te gaan. Dat was het beste, zei ze.

Haar man werkte een opvolger in voor de drukkerij en ging in een woongemeenschap wonen. Hij had niet in de gaten dat U.W. te jabel was om drukkerij, kinderen, crèche, huishouding aan te kunnen. U.W. was snel ontmoedigd. Als ze een lijst voor zich had met dingen die ze moest doen dan schrok ze van de hoeveelheid. In plaats van de dingen één voor één af te handelen deed ze weinig of niets.

Wordt ziek en moest naar het ziekenhuis. Haar man keerde terug en hield tijdens haar afwezigheid de boel draaiende. Nadat ze uit elkaar waren gegaan konden ze het goed met elkaar vinden. Hij zocht haar vaak op in het ziekenhuis. Kwam op een dag weer op bezoek in de ziekenkamer. Ze was weg, werd hem verteld. Naar de zenuwrichting. Op eigen verzoek. De zenuwrichting was berucht. Meer dan 100 jaar oud, onpraktisch, vuil, ver buiten het centrum van de stad, personeelsgebrek, overvol. Zoals gebruikelijk.

De zomer van 1971 kwam het tweede gewenste kind ter wereld. Een dochter. Maar het huwelijk liep niet meer zo goed. U.W. deed als eerste het voorstel uit elkaar te gaan. Dat was het beste, zei ze.

Haar man werkte een opvolger in voor de drukkerij en ging in een woongemeenschap wonen. Hij had niet in de gaten dat U.W. te jabel was om drukkerij, kinderen, crèche, huishouding aan te kunnen. U.W. was snel ontmoedigd. Als ze een lijst voor zich had met dingen die ze moest doen dan schrok ze van de hoeveelheid. In plaats van de dingen één voor één af te handelen deed ze weinig of niets.

Wordt ziek en moest naar het ziekenhuis. Haar man keerde terug en hield tijdens haar afwezigheid de boel draaiende. Nadat ze uit elkaar waren gegaan konden ze het goed met elkaar vinden. Hij zocht haar vaak op in het ziekenhuis. Kwam op een dag weer op bezoek in de ziekenkamer. Ze was weg, werd hem verteld. Naar de zenuwrichting. Op eigen verzoek. De zenuwrichting was berucht. Meer dan 100 jaar oud, onpraktisch, vuil, ver buiten het centrum van de stad, personeelsgebrek, overvol. Zoals gebruikelijk.

De zomer van 1971 kwam het tweede gewenste kind ter wereld. Een dochter. Maar het huwelijk liep niet meer zo goed. U.W. deed als eerste het voorstel uit elkaar te gaan. Dat was het beste, zei ze.

Haar man werkte een opvolger in voor de drukkerij en ging in een woongemeenschap wonen. Hij had niet in de gaten dat U.W. te jabel was om drukkerij, kinderen, crèche, huishouding aan te kunnen. U.W. was snel ontmoedigd. Als ze een lijst voor zich had met dingen die ze moest doen dan schrok ze van de hoeveelheid. In plaats van de dingen één voor één af te handelen deed ze weinig of niets.

Wordt ziek en moest naar het ziekenhuis. Haar man keerde terug en hield tijdens haar afwezigheid de boel draaiende. Nadat ze uit elkaar waren gegaan konden ze het goed met elkaar vinden. Hij zocht haar vaak op in het ziekenhuis. Kwam op een dag weer op bezoek in de ziekenkamer. Ze was weg, werd hem verteld. Naar de zenuwrichting. Op eigen verzoek. De zenuwrichting was berucht. Meer dan 100 jaar oud, onpraktisch, vuil, ver buiten het centrum van de stad, personeelsgebrek, overvol. Zoals gebruikelijk.

De zomer van 1971 kwam het tweede gewenste kind ter wereld. Een dochter. Maar het huwelijk liep niet meer zo goed. U.W. deed als eerste het voorstel uit elkaar te gaan. Dat was het beste, zei ze.

Haar man werkte een opvolger in voor de drukkerij en ging in een woongemeenschap wonen. Hij had niet in de gaten dat U.W. te jabel was om drukkerij, kinderen, crèche, huishouding aan te kunnen. U.W. was snel ontmoedigd. Als ze een lijst voor zich had met dingen die ze moest doen dan schrok ze van de hoeveelheid. In plaats van de dingen één voor één af te handelen deed ze weinig of niets.

16 *In naam van het volk*

op 24 mei 1974  
 veroordeelde mij  
 het volk  
 —drie rechters  
 —en zes gezworenen—

tot een vrijheidsstraf  
 van vier jaar

op 12 maart 1976  
 veroordeelde mij  
 in dezelfde zaak  
 het volk  
 —drie rechters  
 —en twee gezworenen—

tot een vrijheidsstraf  
 van vijftien jaar

als de volkeren  
 dat nu eens  
 onder elkaar uitvechten

en mij  
 erbuiten  
 lieten

# Zahl

Sinds eind 1972 zit Peter-Paul Zahl in gevangenis in de Bondsrepubliek en West-Berlijn. Toen hij de intimidatie door de politie (wegens zijn verleden als links activist) niet meer verdroeg had Zahl besloten onder te duiken. Bij een controle in de binnenstad van Düsseldorf liep hij de politie in de armen, vluchtte, werd beschoten, schoot terug en werd gepakt. Hijzelf en een agent raakten daarbij gewond. In eerste instantie veroordeeld kreeg hij vier jaar wegens het toebrengen van lichamelijk letsel. Uiteindelijk werd dat echter vijftien jaar wegens poging tot moord -- met een duidelijk politieke motivatie van de rechter: het moest maar eens uit zijn met die vijanden van de staat!

In zijn gevangenschap werd Zahl pas écht actief als schrijver. In gedichten, verhalen en talloze artikelen en brieven slaat hij telkens weer een brug tussen politiek denken en politieke actie en de literaire verwerking daarvan. Voor Zahl is er geen scheiding tussen bewustzijn, ervaring en literatuur. Letterlijke citaten van politici (in zijn gevonden poëzie) en literair omgezette politieke waarnemingen geven bij hem de dagelijkse politiek haar werkelijke draagwijdte. Soms brengt hij politieke acties, houdingen en opvattingen tot uitdrukking in de vorm die juist aan het utopische denken appeleert. Het verhaal 'Correctie van een historische gerechtelijke dwaling', waarin hij bijbelse figuren in het Palestijns conflict laat optreden is daarvan een frappant voorbeeld. Dat geldt ook voor *Die Glücklichen*, een humoristische, absurde, bloedserieuze schelmenroman over politiek actionisme in het Berlijn van de jaren zeventig die hem de 'Bremer Literaturpreis' 1980 opleverde. Ongebroken gaat Peter-Paul Zahl door. Zelfs wat hij in een gedicht zijn 'Stammheimat' noemt heeft hem er niet onder gekregen.

bij het aabreken van de dag. Steeds met een aantal vooruit-  
gen: bussen voor de uniformen, snelle middenklasse-modellen  
voor de mannen in burger. Ze gebruikten gepaste middelen:  
gummiknuppels, pistolen.  
Hoevel intussen bekend was dat behalve het kleine gezin nie-  
mand op het terrein verzet had kunnen bieden.  
Ze kwamen als ten tijde van de bekende voorangangers, de arde-  
ling Ja van de Berlijnse recherche, Görings Gestapo.  
Een al wat oudere functionaris vlak voor de aftocht tegen  
U.W.: Ach, weet u, dat is toch allemaal operette tegenwoordig.  
Vroeger kwamen we ook zo vroeg op de dag en dan traptien we  
meteen de deur in.

*Dan worden de dieren ingespoten met steeds grotere doses (1-5 mg) gestachthormonen en gedurende de daarop volgende da-  
gen, waarop de hormoon-spiegel daalt en weer stijgt, wordt het  
verdere gedrag van de rat geobserveerd.*  
Hubert Fichte

De beddeling van de operatie lag voor de hand. De politie wilde  
door het uitvoeren van druk de bezitter van de produktiemid-  
delen ertoe bewegen deze niet meer ter beschikking te stellen  
van de linkse beweging. Was druk niet voldoende dan hadden  
ze nog andere methodes in petto, aldus een functionaris.  
U kunt ervan op aan dat we uw drukkerij ook nog wel kapot  
krijgen, aldus op een keer de commandant, nu ambtenaar van  
de speciale Baader-Meinhof-commissie.  
U.W. gedroeg zich dapper.  
Maar als de directe druk was verdwenen, zakte ze soms in.  
Haar man dacht echter dat ze even stevig in de schoenen stond  
als hijzelf. Als de vijand ons bestrijdt dan is dat volgens Mao  
goed, en niet slecht, zei hij. Hij had ook Freud, Reich,orney,  
Fromm en andere psychologische publicaties gelezen. Maar  
wist met zijn kennis niets te beginnen, verzette zich tegen sensi-  
tiviteit.

In de tijd tussen kerst en nieuwjaar ging U.W. naar vrienden in  
West-Duitsland. Moest toezien hoe de vriendin haar dochter  
sloeg vanwege een futiliteit. Verliet het huis, dwaalde door de

Ze is gezond als ze bang is.  
Ze zal het redden.  
Maar niet alleen.

*Wij zijn kapot, totaal kapot, niet willekeurige anderen — zij  
ook!  
Wij kunnen niet liefhebben, wij kunnen niet solidair zijn. Wij  
zijn bang. Wij geven de onderdrukking die wij zelf ervaren  
door. Wij flippen. Wij hebben geen vaste grond onder de voe-  
ten...  
Wij zijn gespleten: in hoofd en hand, in zijn en bewustzijn, in  
behoefte en bescheidenheid...  
Wij kunnen onszelf en anderen alleen zien als waren, als waren  
met uiteenlopende ruilwaarde. Alleen zo gedragen wij ons ten  
opzichte van elkaar. En bovendien is het onze eigen schuld, al-  
licht. Een waarheid onder ogen leren zien! Wij hebben niets te  
verliezen. Wij kunnen slechts ons leven winnen — voor de re-  
volutie.\**

1. Georg von Rauch, Thomas Weissbecker, Petra Schelm  
2. Schrijven van het districtskantoor Kreuzberg in Berlijn, afdeling jeugd en sport (!!!PPZ). Cursivering van de schrijver.  
3. Aan het kantongerecht, in verband met het toewijzen van de kinderen, juni 1973.  
4. Fizz, artikel van het 'Berliner Patienten Kollektiv', Berlijn.

Paranoia, hoorde hij van de behandelende psychiaters. Vervol-  
gingswaanzin. Uw vrouw zit in iedere arts, iedere verpleegster,  
iedere patiënt, iedere bezoeker een geheim agent.  
Waan...  
Behandeling: chemische dwangbuis. Een extreem sterk kalme-  
ringsmiddel. U.W. was veranderd, motorisch trager geworden.  
Dacht langzaam, bevoog zich langzaam, lachte nauwelijks,  
was afwezig, ver weg.  
Behandeling: bezighoudstherapie — collages plakken, schilde-  
ren.  
Behandeling: iedere opwindning vermijden.  
In de zenuwintichting had ze geluk, kwam in de nieuwbouw-  
vleugel waar de behandeling veel moderner was.  
U.W. werd dik.  
4 december 1971: Georg von Rauch werd in Berlijn door de po-  
litie doodgeschoten.  
U.W. had Georg von Rauch gekend en gewaardeerd.  
Hij was populair geweest. De moord veroorzaakte bij haar een  
ernstige schok.  
U.W. werd na vier maanden uit de zenuwintichting ontslagen.  
Verplichting: doorgaan met de chemische dwangbuis.  
Opwinding vermijden. Zich voor de therapie opgeven.  
(Zie boven).  
Haar man hielp haar nog een poosje in de drukkerij en in het  
huishouden en vertrok toen weer naar zijn woongemeenschap.  
Hij had niet in de gaten in welke toestand zij zich bevond. Tan-  
den op elkaar.  
U.W. had seksuele problemen.  
U.W. had financiële problemen.  
U.W. had problemen met haar ouders, die haar zwakte, haar  
hulpeloosheid en de dreigementen van de instanties aangrepen  
om hun dochter tegen haar wil — en vooral de kleinkinderen —  
onder hun vleugels te nemen.  
Vrienden die U.W. wilden helpen resigneerden: Je krijgt geen  
vat op haar.  
F. Nietzsche  
*Als iemand valt, geef hem dan een trap, zodat hij echt valt!*

In de zomer van 1972, tijdens de totale mobilisatie tegen staats-  
vijand nummer één, de RAF, bereidde de Politieke Politie van  
West-Berlijn de arrestatie van U.W.'s man voor: honderden  
politieagenten zetten vier straten af, bezetten de daken van de  
naburige huizen, verdreven spelende kinderen met wapens van  
de binnenplaatsen en maakten zich gereed voor de bestorming  
van de drukkerij.  
U.W. was met de kinderen alleen thuis. Politie in uniform en in  
burger bestormde het project: kogelvrije vesten aan, getrokken  
pistolen, vizier voor het gezicht, machiepistolen.  
Buren vertellen: er stonden drie ambulances klaar.  
De Politieke Politie was ervan op de hoogte dat U.W.'s man  
niet meer in het huis woonde.  
De Politieke Politie was ervan op de hoogte dat U.W. geen ris-  
kante politieke drukorders meer accepteerde.  
De Politieke Politie was ervan op de hoogte dat er behalve de  
jonge vrouw en de kleine kinderen niemand in het huis kon  
zijn.  
Een buurman: Er stond hier al dagen zo'n, nou ja, zo'n auto  
van het gemeente-energiebedrijf in de buurt. Met een antenne  
voorp. Zo een met een bolletje bovenaan...  
Ze zouden ons graag in de lik begaven  
Maar de duivel wil ons helemaal niet  
Die wacht op hen al een paar duizend jaar  
Ik bedoel de mensenvijand en de schijffijstaalmoordenaars.  
TonSteinEscherben  
In september 1972 was de drukkerij bankroet.  
U.W. gaf een verjaardagsfeestje.  
Ze huilde, praatte heel watrig, maar kwam tegenover vrienden  
niet met moeilijkheden voor de dag.  
Gasten: Het was onmogelijk vat op haar te krijgen. Ze wilde  
geen hulp accepteren.  
De volgende dag ging ze weer naar de zenuwinstichting.  
De kinderen gingen naar hun grootouders.  
In december 1972 arresteerde de politie haar man.

dorf, drongen de kapsalon binnen, in gezelschap van minstens  
vijf uniformen. Beschuldigten U.W. ervan bij een bankoverval  
in Hamburg betrokken te zijn geweest...

*Alleen al in de Bondsrepubliek: 7 miljoen neurotici die een be-  
handeling nodig hebben, circa 2 miljoen alcoholici, 600.000  
psychoten met symptomen van schizofrenie...*  
Michael Schneider

De kapper had lef. Hij ging voor zijn klant en haar kinderen  
staan en joeg de politie zijn zaak uit.

*De geschiedenis van de mens is de geschiedenis van zijn onder-  
drukking.*  
S. Freud

Vlucht in de ziekte is protest. Waanideeën heeft de psychiater  
die niet kan of wil zien wat niet mag bestaan, die narcotica  
voorschrijft tegen depressies.

Permanente bombardementen door de laster-industrie  
Bild/Löwenthal/Zimmermann. En dan in iedereen een agent  
in burger zien — een waanidee?

Iedereen zijn eigen politieagent; iedereen zijn eigen bewaker, in  
jezelf vermoorden wat naar bevrijding snakt! De normaliteit  
van de experts in de witte jassen.

U.W. zegt: Begrijp je dan niet — ik ben ziek! Ziek zijn hier,  
dat is: lijden aan de opgelegde waanzin.

Mevr. dr. Ursula Knutsen, Berlijn 61, Gneisenaustr. 6 — en  
met haar minstens 590 van de 600 therapeuten schrijven een  
rapport. Conclusie: Waanidee.

Ze zien in zichzelf, in de artsen, verplegers, in de geschoolde  
experts, geen politie in burger.

De werkelijkheid wordt als een ziekelijke sleutelervaring gezien  
— en er wordt Orap forte voorgeschreven. Driemaal daags.

Politieke Politie, ouders van U.W. en psychiaters zijn van me-  
ning: het gekkenhuis is normaal.

U.W. blijft wantrouwig. Ze zal van haar ziekte een wapen ma-  
ken.

noemd, bijvoorbeeld. Dat was voldoende, een tastbaar feit.  
Op het bevel tot huiszoeking stond dan: Belediging enz.  
Door de wijze waarop het daimonion is bepaald is het subject  
bepaald als empirisch individueel, omdat er sprake is van het  
natuurlijk losbreken van het substantiele, dus van de natuur af-  
hankelijke leven in dit leven, want het daimonion doet zich  
voor als het natuurlijke.  
Karl Marx

### Rapport

Hij blijft zwijgen.

Ze beginnen zijn armen te breken.

Dan vertelt hij alles wat ze willen weten.

Hubert Fichte

Haar grootvader werd in 1933 door de Gestapo opgepakt met  
behulp van geüniformeerde politie. Een conservatief advocaat  
slaagde erin hem vrij te krijgen.

Haar grootvader werd beschouwd als een Ruslandkenner.  
Vandaar dat de familie niet net als andere Duitsers naar het  
westen trok toen het zover was.

Haar moeder was 13 toen de nazi's aan de macht kwamen.  
Haar vader sneuvelde in de zomer van 1944. Hij ligt onder een  
van de duizenden witte houten kruisen op de militaire begraaf-  
plaats Velletri bij Rome.

U.W. werd drie maanden later geboren, in Königsberg/Pruis-  
sisch Königsberg, vesting, wist lang stand te houden.

Toen marcheerde het Rode Leger binnen. Tijdens de achterevo-  
lgende van de legers van Hitler zag het Rode Leger van Moskou  
tot aan Königsberg het programma van de verbrande aarde.

Aan de grens van Oost-Pruisen plaatste het Rode Leger een  
aanwijzingsbord:

Hier begint het vervloekte Duitsland.

U.W. was zuigeling toen haar moeder werd verkracht. Hoe  
vaak weet haar moeder niet meer. Bewusteloosheid verhinder-  
de het meetellen.

Het optreden van het glorieus Rode Leger in de eerste dagen  
na de Grote Vaderlandse Oorlog bij de overwonnen Duitsers  
droeg niet bij tot het opwekken van liefde voor het socialisme.

Van de dood van haar grootvader bestaan in de familie twee  
versies.

Volgens de ene stierf hij in bed.

Volgens de andere werd hij door de Russen met een bijl dood-  
geslagen.

Verhinderden dat haar man een advocaat inlichtte.  
U.W., sprakeloos, stond erbij toen de man in burger op een  
nonchalant-brutaal toontje beschikte: U let op dat dat manne-  
ke niet belt — tegen een van de geüniformeerden.  
En, gewezen op het wetboek van strafvordering, grijnzend:  
Laat u me die paragraaf dan maar es zien...  
Dat was in 1969/70, lang voor de vervolging van de Rote Ar-  
mee Fraktion, lang voor de Bader-Meinhorf-hysterie, lang  
voor dat Weyer, de minister van binnenlandse zaken van  
Noordrijn-Westfalen, beschikte: De burgers moesten aan met  
machiepistolen gewapende agenten wemmen als aan het beta-  
len van belasting.  
Nu volgde de ene huiszoeking na de andere.  
Soms, om de drie dagen, steeds loerde er gevaar. Ze kwamen

geen tijd gehad in de tijd dat iemand waar je op aangewezen bent tijd moet hebben. Eigenlijk. Bovendien sloeg ze haar dochter. Soms. Ze had een harde hand. Die had ze van het bo-

men kappen, hout hakken.

U.W. leerde haar latere man kennen, volgde hem naar West-

Berlijn.

Hij ontrok zich op die manier aan militaire dienst, aan het uni-

form.

Ze trouwden in 1965, gingen liftend vier maanden op huwe-

lijksreis door Frankrijk, Spanje, Portugal, Marokko. Waren

gelukkig.

Overwogen daarna emigratie. Maar kregen toen een jening van

haar ouders, begonnen een heel klein offsetsdrukkerijje.

Naarmate ze meer opdrachten kregen uit de linkse hoek kwa-

men er minder burgerlijke.

Ze sloten zich aan bij nieuw links.

In de zomer van 1969 kwam het eerste gewenste kind ter we-

reld. Het was een zoon. Drie dagen na de geboorte kwam zijn

vader onder het bloed thuis van een demonstratie. Uniformen

hadden het protest tegen het feit dat Bundeswehr-deserteurs

wederrechtelijk per vliegtuig uit Berlijn werden weggehaald

met het gebruikelijke argument afgeslagen: met de wapenstok.

*Je moet niets wegstoppelen. Geen stuk uit je angst breken.*

*Geen woord van je teleurstellingen inslikken.*

Gerd Loschütz

Ze drukten pamfletten, stiekers en kranten van nieuw links.

Het kwam voort dat er in de teksten van de drukorders § 5 wer-

den overreden. Het oproepen tot verzet was een aansporing

tot het plegen van strafbare handelingen. Het oog van de wet

zat, hoe kon het ook anders, in het gezicht van de heersende

klasse.

Latere processen liepen op niets uit.

In de drukorders werden misdaden genoemd en de

misdadigers misdadigers.

Maar de aanleiding tot acute vervolgingen werd elders gezocht.

In kleinigheden. Als een Duitser in uniform klabaak werd ge-

De stad was verwoest. Er heerste honger.

De moeder van U.W. moest helpen bij de wederopbouw; ze karde lijken naar de massagraven, hakte hout, kapte bomen, ruimde puin.

Ze had niet veel tijd voor haar kind.

U.W. werd tegen een vergoeding door een buurvrouw verzorgd. Die gebruikte het geld voor zichzelf.

Toen de moeder haar dochter terugzag had U.W. een hongerbuik.

In 1948 werden moeder, grootmoeder en kind gedwongen te verhuizen. Door mannen in uniform. Van Königsberg naar Frankfurt. In een veewagen. U.W.'s moeder kwam in quarantaine.

*...Het potlood breekt gewoon af. Maar de punt, grijs en snel als een stuk lood voor de inslag.*

Gerd Loschütz

Moeder werkte. Grootmoeder paste op het kind.

Ze woonden nu in Leipzig.

Moeder had geen tijd voor het kind

Het kind had geen vader.

Geïnspireerd door de verhalen van haar grootmoeder, verteld voor het slapengaan of tijdens de uren dat er geen stroom was, keek U.W. 's nachts soms naar de hemel. De avondster, die lichte daar, wist ze, dat is vader.

Toen ze ouder werd kreeg ze een stiefvader.

Die werd gearresteerd, door uniformen, kwam in het tuchthuis van Magdeburg.

Hij had drie moppen over Ulbricht verteld. Hij was arbeider. In 1952 vluchtte de familie naar het Gouden Westen. Grootmoeder, stiefvader, moeder en dochter. Over de 'groene grens', bij Helmstedt. Je mocht je niet laten snappen, door de uniformen.

U.W. groeide op in het Rijnland, ging naar de lagere school en naar het gymnasium, deed aan het eind van de derde klas examens, stapte over naar de handelsschool.

Met haar moeder kon ze het niet goed vinden. Te lang had die

Darbij raakte hij gewond door schoten.

U.W. tegen vrienden: Hij is tenminste niet dood, zoals Georg,

Tommy en Petra.

Begun januari 1973 werd met wederzijdse instemming de schei-

ding van het echtpaar uitgesproken.

De kinderen werden aan de moeder toegewezen. Sociale dienst

en jeugdzaken bemoeiden zich ermee.

Onder verwijzing naar het betreffende schrijven (regeling van

de ouderlijke macht, PZ) delen wij het volgende mee:

Mevrouw U.W. was op grond van 'depressieve storingen', neu-

rotische angst, latrice ziekte relaties en sleutelveranderingen

van ... tot ... in stationaire behandeling in de zenuwziching

in Berlijn. Sinds begin 1973 is mevrouw U.W. in behandeling

bij de specialiste voor psychische en zenuwziekten, mevr. dr.

U.K. Uit bij de behandelende specialiste ingewonnen informa-

tie bleek dat de bestaande waande waande echter te allen tijde weer

terug zouden kunnen keren... (...) om de psychose in een laten-

ten fase te houden krijgt mevrouw U.W. het medicament Orap

forte.

Eenmaal per week gaat mevrouw U.W. naar het Centrum voor

Psychotherapie. Daar moeten groeps gesprekken plaatsvinden

met daarop aansluitende discussies (...)

Onzezjds zullen wij de Sociaal-Psychiatrische Dienst in ons

onderzoek betrekken en mevrouw U.W. laten onderzoeken

door de verantwoordelijke arts.

De behandeling van de behandelende specialiste, verantwoor-

delijk voor het rapport of U.W. onder curatele moest worden

gesteld of uit de ouderlijke macht moest worden ontzet, be-

stond dus niet meer dan het aannemen van een chemische

dwangbuis die de psychose in een latente toestand hield.

De situatie is sindsdien grondig veranderd. De drukkerij is ver-

kocht. De vader van de kinderen bevindt zich in voorarrest. De

moeder is verhuisd en bevindt zich in psychotherapeutische be-

handeling (Centrum voor Psychotherapie, PZ). Omdat de

aan de psychose ten grondslag liggende omstandigheden uit de

# KORRESPONDENTIE



CCC aan te sluiten, waarna er vrijwel ogenblikkelijk een politie-inval volgde. In 1979 heeft hij zo een vriend enkele maanden voorarrest bezorgd, door een aantal Duitsers bij hem te laten logeren, die achteraf frans bleken te spreken. Nadat ze vertrokken waren, arriveerde de politie en ging de gastheer voor enkele maanden het huis van bewaring in, omdat hij gangsters onderdak bood.

Carette zelf is afkomstig uit een rechts milieu. Zijn vader werkte bij de staatsveiligheid, zijn broer bekleedt een hoge post bij de para-kommando's, hij was een tegenstander van mei '68. In de jaren zeventig draait hij naar links, maar dat weerhoudt hem er niet van om als drukker (twee van de andere gearresteerden in Namen zaten in het stichtingsbestuur van zijn drukkerij) opdrachten te aanvaarden van de brusselse taalpartij de FDF, waarvan toen het bekendste lid de rascistische burgemeester van Schaarbeek, Nols, was. Enkele dagen voor zijn aanhouding citeert de Gazet van Antwerpen van 14 dec een politiebron die beweert dat hij nooit zal worden opgepakt, omdat Carette over een grote paraplu beschikt.

Na de aanhoudingen in Namen werden niet alleen invallen gedaan in de huizen van de vier gearresteerden, maar tevens bij de sekretaris-generaal van de Parti Communiste National Européen, PCN, José Steppe. In de PCN bevindt zich volgens de Morgen, het enige progressieve dagblad in Vlaanderen, één van de belangrijkste Europese en Belgische fascistische, namelijk Jean-François Thiriart.

Is de rijkswacht bij de CCC vooral geïnteresseerd in de politieke achtergronden, bij de bende van Nijvel wordt die verwaarloosd en zoekt men bij de penoze. Cappelle tegenover de Humo van 19 dec '85: 'Het gaat de bende van Nijvel om terreur met een politieke betekenis. Dat wordt door veel waarnemers in de pers en politiek onderschreven. Maar het gerecht en de politiediensten vertikken het om ook eens in die richting te zoeken'.

Twee voorbeelden hiervan treffen we aan in de Morgen van 21 dec '85. Op 10 okt '83 pleegde de bende een inval in Temse (één dode en één zwaargewonde) waar ze zes exemplaren van een nieuw type kogelvrij vest buitmaakte, waarvan slechts enkele prototypen aan de politie waren geleverd. In sept '83 werd een actief lid van Westland New Post, een neo-fascistische organisatie, opgepakt voor een dubbele moord. Deze man, Eric Lammers, werd daarna voorlopig in vrijheid gesteld en raakte betrokken bij enkele overvallen, waarbij hij opnieuw werd aangehouden en zes jaar opliep. In '86 zal hij alsnog terecht staan wegens de dubbele moord. In jan '85 werd in zijn woning één van de kogelvrije vesten opgespoord die was geroofd bij de overval in Temse in '83. Volgens zijn versie had hij dit vest gekocht van een bekend kaderlid van het Front de la Jeunesse in Brussel, evenals hij in het rechtse milieu actief. Met deze aanwijzing heeft de politie tot nu toe niets gedaan.

Een andere band is die met de Libanese Falangisten, die zich in België ondermeer bezighouden met drugstrafiek om hun wapenaankopen voor de strijd in Libanon te kunnen financieren. Youssef Chebib, voorzitter van de Alliance Libanaise, een legale mantelorganisatie, was in '82 in onderhandeling met wapenhandelaar Dekaise te Waver over de aankoop van een nieuw type geluidsdemper, de aankoop sprong af. Kort daarop werd de wapenhandelaar overvallen en de geluidsdemper werden gestolen. De overval wordt toegeschreven aan de bende van Nijvel. Chebibs vroegere baas Maroun staat op het ogenblik terecht in Brussel in het heroïneproces Castris.

Dokumenten over deze rechtse banden van de bende worden volgens Cappelle door de rijkswacht achtergehouden voor justitie. Als mogelijke motivatie noemt Cappelle drie aanvallen van de bende op rijkswachtobjekten, een diefstal in de rijkswachtkazerne van Etterbeek waar de groep Dyane is gelegerd, een aanslag op de rijkswachtcommandant te Vernailen en een bomaanslag op de auto van Goffinon, één van de mensen die de aanhouding van François forceerde. François was een toonaangevend rijkswacht-officier en tevens betrokken bij een omvangrijke drugshandel; hij kwam er met een lichte straf vanaf. Cappelle veronderstelt, dat de manier waarop deze drie aanslagen zijn uitgevoerd op medewerking vanuit de rijkswacht wijzen.

'De Morgen' van 21 december 85 noemt de directeur van de Directie Dagelijkse Operaties, luitenant-kolonel Gérard Lhost, als degene die extreem-rechtse leden van zijn korps, waaronder leden van Westland New Post, de hand boven het hoofd houdt. Lhost heeft inmiddels (op amper 45 jarige leeftijd) ontslag genomen en gaat over naar de Veiligheidsdiensten van de Europese Gemeenschap. De Morgen suggereerde, dat er een konflikt in de rijkswachttop wordt uitgevochten tussen extreem-rechtse staf-officieren en officieren die verkiezen onder politieke controle te blijven staan van de bevoegde minister. Rechts zou zelfs bijna de huidige rijkswachtcommandant Bernaert tot aftreden hebben gedwongen. Zogezegd om gezondheidsredenen; maar Bernaert liet weten, dat hij nog kerngezond is.

Cappelle geeft een aantal voorbeelden, waaruit moet blijken, dat de CCC dubbel spel speelde. Verschillende van hun doelwitten waren kort voor de aanslag op de hoogte gebracht van de te verwachten aanslag. Morotola had een paar dagen te voren een brief van de Amerikaanse ambassade gekregen, dat ze bijkomende veiligheidsmaatregelen moesten nemen. De Kredietbank heeft anderhalve dag voor de aanslag nog een topvergadering gehouden en een speciale verzekering afgesloten. De Bank Brussel Lambert was door de interpolitieonele anti-terreurgroep GIA vooraf gewaarschuwd. Cappelle: 'Men kent dus de doelwitten, maar niet de daders. Men onderneemt bovendien niets om ze te onderscheppen'.

Een tweede aanwijzing zou het begin van de acties van de CCC zijn. In België was de Christelijke Volks Partij (CVP) onder druk van de vreedsbeweging verdeeld over het al dan niet plaatsnemen van de kruisraketten. De CVP was en is de grootste regeringspartij en levert de premier. De fractievoorzitter in

# BRUSSELS

de Volksvertegenwoordiging (Tweede Kamer), Van den Brande, was tegenstander van de plaatsing. Eind september 1984 halen de tegenstanders van plaatsing op het CVP-kongres een nipte meerderheid. Een week daarna vindt de eerste CCC-aanslag plaats gericht tegen een Amerikaans militair doelwit; in oktober '84 wordt daarop een bomaanslag gedaan op het CVP-kantoor te Gent. In die sfeer werd het voor Martens mogelijk om toch de plaatsing door te drukken. In dezelfde richting zou de aanslag op de auto van de woordvoerder van de Waalse Vredesbeweging, Pierre Galand, wijzen.

Een derde aanwijzing is volgens Cappelle de manier, waarop de CCC de aanslagen uitvoert. Niet alleen is de organisatie uitstekend geïntegreerd over allerlei militaire doelen, maar in tegenstelling tot bijvoorbeeld de RAF en de Rode Brigades worden geen vitale onderdelen van bedrijven of installaties geraakt; en evenmin worden vooraanstaande vertegenwoordigers van het militair-industrieel complex gedood. De enige twee doden bij CCC-

aanslagen vielen onder de Brusselse Brandweer op 1 mei 1985. De enige doden, aldus Cappelle, bij de overvallen van de bende van Nijvel zijn ook maar gewone mensen en spelende kinderen. (sic!)

Cappelle geeft een aantal voorbeelden van aanslagen, die geen wezenlijke schade aanrichten, terwijl het anders had gekund. De aanslag op de CVP heeft betrekking op het kantoor in Gent en niet op de hoofdzetel in Brussel. In Bierset gaat een communicatiemast omver die niet in gebruik was. Computersystemen van de doelen blijven intact, er is alleen schade aan het gebouw. En als er een computersysteem wordt geraakt (dus toch? aanm. van typer) zoals bij Motorola, dan treft dat het verkoopbestand, terwijl er tegelijkertijd veel gevoelig materiaal bij Motorola gespaard blijft.

De beschuldigingen waarop de 5 vermeende CCC-leden worden vastgehouden (Chantal, Pascale Vandegheerde en Bertrand Sassoje zijn in Namen aangehouden) zijn merkwaardig. Harde bewijzen, dat de betrokkenen aanslagen zouden hebben gepleegd, zijn er niet. Men komt niet verder dan een vastgebonden modepop in een kast van Pascale Vandegheerde, hetgeen hoogstens op extreme voorkeuren duidt, een filmband waarop Carrette is vastgelegd tussen het publiek dat een kijkje kwam nemen na een aanslag, een vingerafdruk van Carrette bij de Bank Brussel Lambert



De wijze waarop de Belgische overheid probeert de bewijslast sluitend te krijgen is grotesk. De minister van justitie, Gol, noemde als bewijs voor de betrokkenheid van Carrette bij de CCC zijn weigering om antwoord te geven op vragen van de politie. Dit (wettelijke) zwijgrecht werd volgens Gol indertijd ook gebruikt door gevangenen genomen leden van de RAF, wat erop wees dat Carrette schuldig was. De Belgische pers heeft over de hele linie deze schuldigverklaring zonder proces overgenomen. In België kan voorarrest erg



waarop de CCC een aanslag heeft gepleegd, en de contacten die Carrette zou hebben gehad met de Action Directe. Behalve het wapenbezit is er geen sterk juridisch bewijs; bendevorming (men kent dit gevaarlijke begrip uit de Westduitse justitiële praktijk) is pas relevant als kan worden aangetoond, dat de gearresteerden betrokken waren bij aanslagen.

Als de zaak al niet vóór het proces de doofpot in gaat - men weet er hier in België wat van; VandenBoeynants, de voormalige minister van Landesverdediging en verdacht van miljoenenkorruptie, is nog altijd niet voor geweest, terwijl de zaak al jaren sleept -, bestaat vooralsnog niet de indruk, dat de vragen over bindingen met groepen uit het rechtse establishment worden opgehelderd (wanneer dit al zo zou zijn; aanm. typer).

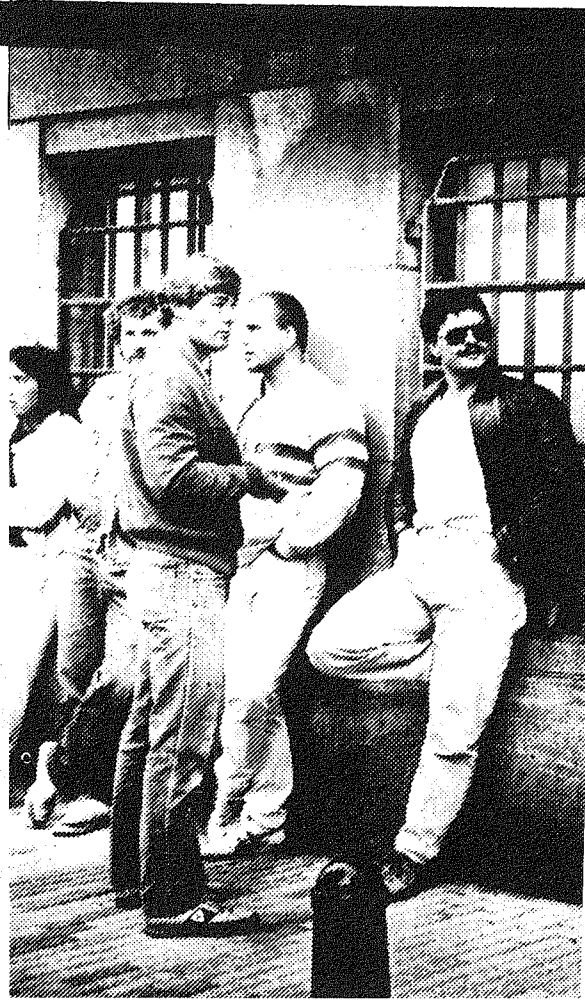
lang duren en de CCC heeft zijn functie gehad. Inmiddels hebben zich twee andere groepen gemeld; in Luik blies een lid van de Christelijke Communistische Cellen zichzelf op bij een mislukte aanslag op het paleis van justitie, en verder is er in de lijn van de CCC ook nog het FRAP (revolutionair front van de proletarische actie) actief, dat in 1985 drie aanslagen pleegde.

In Leuven is in het verlengde van de massaterreur van de bende van Nijvel door een militair op een meisje geschoten, dat langs de weg wandelde. Het meisje stierf en de militair kreeg van zijn kameraden tijdens de rekonstruktie applaus; verder is er in Leuven door een andere psychopaat 's nachts een meisje doodgeschoten, dat terugkwam van een vrijpartij bij haar leif en op weg naar huis was.

De roep om sterkere politiediensten klinkt alom en nogal wat van onze vrienden en vriendinnen durven nauwelijks meer de deur uit, al was het maar om vóór het weekend naar de supermarkt te gaan.

Een groet aan alle Zwarte-lezer\*s vanuit dit mooie Pajottenland van een Vlaming zonder land

haar 'tief en op



Wat Berlijn '31 was, kan Leiden '85 niet zijn, en kan het ook niet worden! De geschiedenis herhaalt zich niet.

Als dit de kern is van de kritiek op het "Haags/Leids Dagboek", kan ik die vol onderschrijven.

## KEN JE VIJAND.

Het 'Haags/Leids Dagboek' is voor mij de heropening van een strategiediskussie; en dit naar aanleiding van een gebeurtenis in Leiden.

"Deze duistere horde, dit waren ze dus." Zo begint Gans zijn Berlijns Dagboek. Het is voor mij hetzelfde als toen ik voor het eerst Ton H. tegenkwam. Ik in m'n eentje, hij met een ploeg; rillingen door m'n lijf; ingehouden woede; gevoel van machteloosheid. Wie kende hem toen trouwens al?

Ook al zagen die eerste vier typen die in Leiden op het feest binnenkwamen er voor mij alles behalve prettig uit, pas de tip, dat het skins waren, die misschien rotzooi zouden kunnen gaan trappen, maakte me alert. Maar het gerucht alleen bood me verder weinig houvast. En toen het duidelijk voor me werd - vanwege hun provokaties en walche-lijk macho-gedrag - was het eigen-lijk al te laat.

Een eerste vereiste, om in zo'n situatie goed te kunnen reageren, is dus te weten, wie je niet wilt binnen hebben, met wie je niet een feest wilt delen.

Wanneer het om de politie gaat, ligt de zaak nogal eenvoudig: aan hun uniform kan je ze gemakkelijk herkennen; en anders zijn ze bijzonder snel, zich te legitimeren met of zonder pasje. Moeilijker wordt het, wanneer het om stillen gaat. Vanwege dat tuig zijn demonstratieve akties vaak ook zo eng; iedereen kan er aan meedoen, alles is openbaar; dus een bijzonder prettig werkveld voor die gecoverde agenten. Het enig juiste antwoord hierop is dan ook de stillen-registratie. Namen bekend maken, foto-fisches plakken enz. Want allen zó weet iedereen tenminste, naast wie die loopt en brult, rent en gooit.

Voor rechtse en fascho-bendes geldt precies het zelfde. Het moet meer bekend worden, wie zulke ideeën aanhangen en daarmee mensen bedreigen, wie de meelopers en wie de leiders zijn (hierarchy is een belangrijk element bij zulke klups), hoe en waar ze optreden (taktiek is niet alleen een voorecht van links). Het bericht, dat in Rotterdam door extreem-rechts hele namenlijsten worden bijgehouden over linkse aktivisten, laat zien, dat rechts niet stil zit en heel systematies te werk gaat. Ook in onze kringen wordt er af en toe een poging ondernomen namen boven water te krijgen; die worden dan wél even gepubliceerd! Maar al heel gauw verzandt de zaak; het is alles behalve leuk om mensen te registreren, die niet dezelfde opvatting over de samenleving zijn toegedaan. Maar in geval van fascisme blijft ons geen andere keuze. Waartoe namelijk zulke groepen in staat zijn, valt ondermeer te lezen in het Berlijns Dagboek van J.Gans.

## ZIJN SITUATIES

Voor mij is het eigenlijk niet zo verwonderlijk, dat bij een benefiet feest voor de Zwarte ook mensen proberen binnen te komen, die het tegendeel willen bereiken, van wat het feest beoogt. Het ligt voor de hand, dat extreem-rechts daar graag een puinhoop uit maken, mensen bij zo'n gelegenheid intimideren en de organisatie een grote strop bezorgen wil. Het zou niet de eerste keer zijn. De diskussies binnen vinden echter meestal na afloop van zulke gebeurtenissen plaats. Vooraf ga je toch niet paniek zaaien! Het is een propagandistische leugen, dat de nederlandse maatschappij zo tolerant is, een blad als de Zwarte of Bluf ongestoord kan verschijnen, onkruid-akties zonder meer plaats kunnen vinden enz.

Het effect van deze leugen is echter wel, dat we allemaal behoorlijk onoplettend worden voor wat er om ons heen gebeurt.

Optreden van fascho's en rechts-extremen worden als incidenten beschouwd en weer snel vergeten. Diskussies naar aanleiding van zulke gebeurtenissen monden al gauw uit in verhinderen en buitensluiten door middel van inperkende maatregelen. Al heel snel zijn we bereid ons zelf 'onder druk der omstandigheden' in te perken. Angst? Machteloosheid?

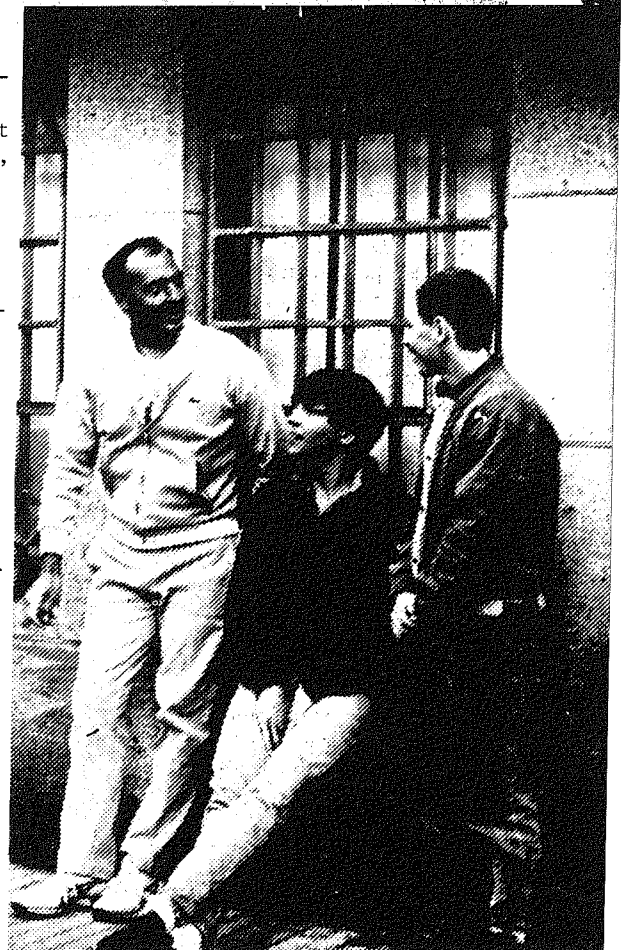
## H/L - DAGBOEK '85

Wanneer ik niet weet van mijn vrienden/innen, waar voor hen de grens ligt en waartoe zij bij het bereiken van die grens in staat zijn, moet ik wel bang zijn; want in m'n eentje kan ik waarschijnlijk niets doen en durf ik nog veel minder. Het is onmogelijk om alle eventuele situaties die kunnen intreden, met iedereen door te praten; er wordt dan al gauw gepraat over paranoïa en opgefokt doen.

Met elkaar vaker praten, waar we mee bezig zijn, hoe we persoonlijk met risico's en spanningen omgaan en waar iedereen naartoe werkt, zal ook zekerheid van iedereen in zulke krisissituaties ten gevolge hebben. Dan namelijk is er niet alleen geen tijd meer om uitgebreid te gaan overleggen, maar het hoeft dan ook niet meer, omdat dat al van te voren heeft plaatsgevonden.

Niemand wil graag risico's lopen en zich zo maar exponeren. Toch doen we dat allemaal, doordat we krities tot links-radikaal bezig zijn. Waarom houden we ons dan zo weinig bezig met de mogelijke gevolgen? Of laten we ons in slaap sussen met de hoop, dat ons tolerant landje ook dát zal pikken en ieder er dus zonder kleerscheuren van af zal komen? Kleinburgerlijker gaat het bijha niet meer. Als onze grenzen de officiële grenzen zijn, moeten we op z'n minst waarnemen, dat ook die grenzen veranderen, nauwer getrokken worden. En dan heb ik het nog helemaal niet over het spanningsveld tussen mijn eigen grenzen en de maatschappelijk aanvaarde.

## IN TE SCHATTEN?



## GEEF TEGENGAS EN WEL HIEROM:

Op 19 december is onze demonstratiegasmeter door de katten teruggejat godverdomme! Een meter bedoelt om aan ongelovige zielen te laten zien dat kantelen echt werkt en niet gevaarlijk is.

Ik fietste met de meter naar ons wettelijke spreekuur waar niemand aanwezig was. Ik balen en besloot maar de sleutel en assistentie te gaan halen. Alweer fluitend op de fiets over het westeinde, werd ik aangehouden door een rechercheur en twee blauwpetten, die meteen in de plastic zak wilden kijken.

Een uurtje later op de Jan Hendrikstraat werd ik verhoord en de aanklacht bekend gemaakt (diefstal van gemeenteeigendom) Na het verhoor waarbij ik gelukkig niet verplicht was om op de stomste vragen een antwoord te geven, werd ik 's avonds overgebracht naar de arrestantenbewaarpplaats; mijn naam kwam voor in het dikke boek van ze.

De volgende ochtend voorleiding aan de officier van justitie die me met een mooi verhaal excuus aanbod omdat ik de straf al eens uitgezeten had. Maar voor het komende jaar hebben we veel besparende voorname in petto en laten we ons niet intimideren.

En als iemand nog een tip heeft voor een 'nieuwe' 'gasmeter' of toevallig nog een heeft liggen, houden we ons warmpjes aanbevolen.

Na een hete berfst toch nog een lekkere warme winter.

GASPRIJS NAAR KOSTPRIJS  
GEEF TEGENGAS

## CLD ONTRUIMD ?

Het is dus zo ver. Vrijdag 27 december hebben we de lang verwachte dagvaarding ontvangen. Het kort geding dient op dinsdag 14 januari 9.30 uur s'ochtends in het paleis van justitie Juliana van Stolberglaan 2 te Den Haag. De ontruiming zal dan vermoedelijk eind januari of begin februari plaats vinden. Na de ontruiming zal het CLD dan als pakhuis voor BKR kunst dienst gaan doen. We proberen in samenwerking met onze advocaat Ton Visser natuurlijk nog zoveel mogelijk uit het proces te slepen, maar veel vooruitzichten op een goede afloop hebben we niet. Op dit moment zijn we ons aan het beraden wat we op de dag van ontruiming gaan doen en welke acties daaraan vooraf zullen gaan. We roepen in ieder geval iedereen op om 14 januari naar het kort geding te komen om duidelijk te laten zien dat we dit niet zomaar over onze kant laten gaan. Verder hebben we op vrijdag 3 januari een vergadering waarop we de hele ontruiming en de activiteiten daaraan bespreken. Hiervoor nodigen we ook iedereen uit. Op het CLD.

groetjes en tot ziens op 3 en/of 14 januari, bewonersters/gebruikers CLD, Delftweg 81 Rijswijk.

# AANSLAG of AANGESLAGEN

Het was een faire deal: de gemeente Den Haag moest zonnig praten met de BA-bewoner\*s. En dat kon.....

Wat later in het jaar moesten de bewoner\*s van de BA een gemeentelijke verklaring hebben om onder de krakerskorting uit te komen. Endat kon.....

Het duurt nu al een hele tijd, dat we met elkaar aan het praten zijn. Maar er is dan ook al heel wat gebeurd. Een uitgebreid overzicht over een groot aantal biomonderzoeken werd op tafel gelegd en mondeling door een van de onderzoekers toegelicht. En er was maar één konklusie uit te trekken: de gemeente heeft niet alleen aan gebouwen, maar ook aan rioleering achterstallig onderhoud te doen! De daling van het grondwaterpeil - dat op lange termijn een bedreiging voor de fundamente van de gebouwen tussen de Prinsengracht en Buitenvoort kan gaan vormen en voor de Blauwe Aanslag volgens de allereerste gemeentelijke uitspraken een goede reden tot sloop zou betekenen - wordt veroorzaakt door een negentig jaar oude hoofdrioleering (over vergrijsing van de stad gesproken!). Die is inmiddels wel aan vernieuwing toe, kan men wel zeggen. De twee gemeentevertegenwoordigers aan het gesprek zuchten en steunen: waar halen we daarvoor het geld vandaan? Intussen bekijkt een van hen aandachtig zijn vingernagels, die in z'n handpalm gebogen zijn en aan de vervanging van de twee jaar oude ijskast in de drankkast van z'n buro.

Op het argument, dat bij sloop en nieuwbouw op het terrein van de BA die riolering zowiezo vernieuwd zou mieten worden, is niets in te brengen. Dus dat wordt voor de volgende keer; 'even men baas vragen'.

Het duurt ook al een hele tijd, dat we aan die verklaring voor de GSD bezig zijn. De oorspronkelijke waslijst van punten, die volstrekt irrelevant voor de GSD en voor de BA-bewoner\*s, daarvoor echter van groot belang voor de gemeente waren, is 'tot aller genoegen' tot een 5-puntige intensieverklaring

in elkaar geschrompeld. En afgezien van wat komma's en punten schijnen beide partijen er mee akkoord te kunnen gaan. Een diepe zucht van welbehagen klinkt uit de mond van een van de gemeentefiguren. Hij weet te melden, dat de wethouder himself er wel wat voor voelt om het 'stuk' op de BA te komen ondertekenen. Schuimende champagne moet de indruk van een overwinning bevestigen. Overwinning voor wie? Met voortvarendheid wordt er een tijdschema voor verdere afhandeling opgesteld. En het blijkt dat in de tweede helft van januari het stuk ondertekend zal kunnen worden. Grappig, dat die termijn ook door de GSD is aangegeven voor haar beslissing, of de bewoner\*s gekort zullen gaan worden. Blijkbaar lopen er toch binnen de gemeentendiensten dwarsverbindingen.

Met rooie oortes en verheven stem beweert de ambtenaar aan tafel, dat er geen onderlinge kontakten bestaan (Je mag niet jokken!). Een brief die hij naar de GSD beloofd had te zullen sturen, was de deur nog niet uit. (zei hij).

En toen...toen gebeurde er iets heel leuks. Op het voorstel van de bewoner\*s, om de GSD ook bij het feestje met de wethouder uitnodigen (dus twee wethouders), zodat de deal perfekt en voor iedereen duidelijk zou zijn, beweerde die zelfde ambtenaar, dat de intentieverklaring niets met de GSD te doer heeft (en opnieuw kraaide een van onze huishanen) en werd prompt door zijn medeambtenaar tegengesproken. Prachtig, zo'n zichtbare verdeeldheid binnen het Haags gemeenteparaat. Bevestiging van sterke vermoedens.

Nu staan we voor de keus; we kunnen de ambtenaren naar huis sturen (rooie kaart) en bij de gemeente om twee nieuwe spelers vragen. We kunnen b&w van Den Haag een klein feestje aanbieden en ze allemaal tegelijk gijzelen. We kunnen de intentieverklaring met valse handtekeningen voorzien en naar de KB sturen als extra-editie van de Staatscourant. We kunnen en kunnen..... In ieder geval zijn wij nu aan bal.





# WAARHEEN ? WAAR VOOR ?

Binnen afzienbare tijd zal er waarschijnlijk een voorlopige overeenkomst tussen de Blauwe Aanslag en de gemeente Den Haag worden gesloten.

Wanneer dat is gebeurd, zijn er een paar dingen zekerder geworden. Zo zal de sociale dienst weer één kutsmoes minder hebben om op uitkeringen van bewoners te gaan korten. Verder lijkt nu de mogelijkheid aanwezig, dat het geld dat de gemeente heeft gekregen van de RGD voor achterstallig onderhoud eindelijk gebruikt gaat worden.

Reden tot feest?

Nee.

De soos kan weliswaar geen krakerskorting meer plegen, maar met wat gesjoemel zal ze er vast een soort voordeurdelerskorting uit zien te slepen. Via beroepsprocedures achteraf is dat wel weer terug te draaien, maar ze hebben beloofd, dat ze het toch zullen proberen.

En verder is het nog maar helemaal de vraag hoe dat geld van het achterstallig onderhoud los gaat komen.

De RGD, de vorige eigenaar, heeft het gebouw op een afgrijselijke manier gemold van binnen en verwaarloosd. (zie opm. 1.) Feitelijk is dat sloop op lange termijn; maar sloop is sloop, en daarvoor heb je een vergunning nodig. Die had de RGD niet. Terecht, naar achteraf bleek.

Deze onrechtmatige daad is min of meer onbestraft gelaten, omdat de RGD over de brug kwam met zeshonderdduizend gulden voor "achterstallig onderhoud" (zoals dat sindsdien heet).

Dat bedrag was overigens alleen bedoeld voor het herstel van het nieuwe gedeelte van de Aanslag (de hoek), de zogenaamde Nieuwbouw.

Voor de Oudbouw werd er van uit gegaan, dat dit gedeelte tóch gesloopt zou worden. Onterecht, naar achteraf bleek.

Wanneer je ervan uit gaat, dat de verwaarlozing van het gebouw sinds die tijd, ondanks het opknappen door de bewoners, toch in een zekere mate is doorgegaan, en wanneer je bovendien rekening houdt met de waardevermindering van het geld over de afgelopen jaren, kom je hoger uit.

Dan zou het bedrag dat de RGD aan de gemeente verschuldigd is voor "achterstallig onderhoud" ongeveer anderhalf miljoen belopen!

Het geld dat de bewoners uit eigen zak in het herstel van het gebouw hebben gestopt loopt in de tienduizenden gulden.

Gevreesd mag worden dat de gemeente hier moeilijk over gaat doen.

Natuurlijk zijn van de afgelopen jaren niet alle bonnetjes bewaard, en die zullen ze willen zien. Dus: de poen die de bewoners er zelf hebben ingepompt zal nooit geheel vergoed worden.

Kom ik op de arbeidskosten, de Zelfwerkzaamheid beter gezegd.

Nul komma nul. Omgerekend in reeel arbeidsloon is er misschien ruim twee ton (zie opm. 2.) uitgespaard bij het opknappen. Mooi, kan de gemeente dan zeggen, dat geld, plus het geld dat zo in de toekomst wordt uitgespaard, kan mooi weer van die anderhalf miljoen worden afgetrokken.

Zal je zien, dat je uiteindelijk precies weer zeshonderdduizend gulden overhoudt. Slimpie slimpie!

Dat zijn twee vraagtekens bij de twee gunstig lijkende aspecten van de overeenkomst.

Nu nog een ander vraagteken, een ideologisch vraagteken, of politiek voor mijn part. Een helehoop kleine vraagtekentjes eigenlijk, zoals:

- Slaat de PvdA er voor de verkiezingen een slaatje uit door een groot kraakpand nu eens zonder bloedvergieten te "pacificeren"?

- Is de voorlopige overeenkomst niet al te snel onder de dreiging van een of meerdere kortingen door de soos tot stand gekomen?

- Zijn/waren de onderhandelaars van de Aanslag wel opgewassen tegen de methoden van de beroepskissingers van de gemeente?

- Wat zijn de gevolgen van deze handreiking voor andere krakers?

- Wat betreft de concessies die de Aanslag tot nu toe heeft moeten doen en nog zal moeten doen, begint zich zo geen heilloze weg af te tekenen?

Samengevat: Wat is verstandiger, lekker autonoom en gekraakt blijven zoals het al meer dan vijf jaar (uitstekend) gaat, of over een tijdje die handtekeningen gaan zetten?

Wie het weet (niemand dus) mag het zeggen.

Opmerking een.

Bij de kraak in 1980 waren alle ramen met schotten dichtgetimmerd en het meeste glas was kapot. Plunderaars hadden lood van goten en waterleidingen gejat, dus overal lekkages, en wat brandjes gesticht. De RGD had de centrale verwarming er uit gesloopt en alle stoppen- en groepkasten weggehaald en verder was al het sanitair gesloopt.

Opmerking twee.

Ervan uitgaand, dat een betaald persoon gemiddeld 25 gulden per uur kost, inclusief voorrijkosten, onwerkbaar uren enzo, en dus zo' a vijftig duizend gulden per jaar kost (erg laag geschat) en er gedurende vijf jaar gemiddeld twee mensen per dag aan de Aanslag hebben geklust (ook heel laag geschat) kom je aan een besparing van tien keer vijftigduizend is een half miljoen. Deel dit bedrag desnoods door twee (omdat ongeschoolde mensen minder snel werken) en je zit al aan de 2½ ton.

Aan: Alle groepen en mensen die actief (geweest) zijn in het verzet tegen de voordeurdelerskorting

Beste mensen,

Toen de voordeurdelerskorting door de tweede kamer werd aangenomen, werd ook bepaald dat de maatregel geëvalueerd zou moeten worden. Die evaluatie kon dan aanleiding zijn om de maatregel in te trekken. Deze evaluatie kon dan aanleiding zijn om de maatregel in te trekken. Deze evaluatie

stond eerst gepland voor november-december maar zal nu waarschijnlijk in februari plaats vinden. De afschaffing van de voordeurdelerskorting zal alleen aan de orde komen, als er weer een hoop acties zijn en de korting weer volop in de publiciteit is. Het afgelopen jaar is er heel veel en in het hele land actie gevoerd tegen de voordeurdelerskorting. Elke stad had haar eigen aktiemethoden en de hoogtepunten van de acties lagen heel verspreid in het jaar. Op zich heel goed, alleen

was het bijvoorbeeld jammer dat op het moment dat in Nijmegen het verzet op haar hoogtepunt was er in Rotterdam niets gebeurde en ook omgekeerd. Het lijkt ons handig om eens landelijke de koppen bij elkaar te steken en te kijken of we wat kunnen coördineren. Je zou dan kunnen denken aan een landelijke aktieweek, een aktietoer, een aktie rond de maandverantwoordingskaarten en zo zal er nog wel meer te verzinnen zijn. Wij stellen voor om

zondag 12 januari om 14.00 uur in Utrecht bij elkaar te komen, Kargador Oude Gracht 36. Wij stellen de volgende agenda voor:

- wat voor acties zijn er tot nu toe in je gemeente gevoerd

- hoe wordt de maatregel uitgevoerd

- eventuele konklusies uit het afgelopen jaar

- de plannen voor februari

Als je meer informatie wilt, kun je bellen naar Ruud of Evert (010-661826) of Martin - Yolanda (010--652628)

Tot ziens op 12 januari

Groetjes,  
VAF (voordeurdelersaxiefront  
Rotterdam



In de vorige Zwarte stond een artikel over de indianenkommune in Nürnberg. Het onderstaande stuk komt uit Sicht

162 en geeft een iets andere kijk op de zaak.

# KOM BY ONS & BLYF BY ONS!



Na een aantal stukken van de Indianenkommune uit Nürnberg gelezen en vervolgens in Sicht 151 & 159 geplaatst te hebben, waren wij (een vaste en een uitzend zichterster) behoorlijk enthousiast over hun ideeën geworden. Wij kunnen ons wel vinden in eisen als: kinderen moeten het recht hebben om op 0-jarige leeftijd het ouderlijk huis te verlaten; afschaffing van de leerplicht; het recht voor minderjarigen om over hun eigen seksualiteit zelf te beslissen, enz. In één van hun laatste pamfletten vertelden ze dat een aantal van hen in hongerstaking zouden gaan uit protest tegen de manier waarop ze gecriminaliseerd en financieel kapot gemaakt worden. Rond deze hongerstaking zou een fletstocht gemaakt worden. Er werd een oproep gedaan aan iedereen, en vooral aan buitenlandersters om mee te fietsen en/of naar het proces op 8 augustus in München te komen. "Hoe meer mensen komen en ons ondersteunen, hoe beter."

Deels omdat we deze eisen en mensen wilden ondersteunen, deels uit nieuwsgierigheid naar hoe zij dan eigenlijk die idealen in de praktijk brengen (misschien zouden we wat van hun kunnen leren) besloten we naar München te gaan. Als we dan terug kwamen zouden we over onze ervaringen een artikel voor het Sicht schrijven.

Het is allemaal wat minder leuk geworden dan we ons voorgesteld hadden.

Laten we beginnen met te beschrijven hoe een dag in de kommune eruit ziet.

's Ochtends voordat er iets gedaan mag worden is er Plenum (een vergadering waar iedereen bij aanwezig moet zijn). Dit betekent dat je in een kring zit zodat je iedereen kunt zien. Alles wat je denkt moet je direct zeggen en wel tegen de hele groep. Eén iemand kan reageren, maar ook meerdere mensen tegelijk. Belangrijk is dat agressie geuit wordt, bv. door schreeuwen, iets naar iemand te gooien of iemand een stomp te geven. Krijg je zo'n stomp dan mag je niet terug stompen, want dat is wraak, maar je mag wel iemand anders stompen, omdat ook in de maatschappij iedereen verantwoordelijk is voor de agressie van iedereen. Erger je je aan iemand, dan kun je die met iemand anders van plaats laten ruilen.

Omdat alles wat je denkt tegen de hele groep geuit moet worden, heeft iedereen ten alle tijde het recht een Plenum bijeen te roepen. Het zal duidelijk zijn dat plenums vaak voorkomen en lang kunnen duren. Als er geen Plenum is, wordt de tijd zo nuttig mogelijk gebruikt ten dienste van (de strijd van) de groep, bv. door het uitdelen van pamfletten, herstellen van fletsen, etc. Je zit dus in feite de hele dag in de groep, ook als je bv. met een paar anderen pamfletten uitdeelt.

Je mag niet roken, koffie- of alcohol drinken, snoepen en sowieso niet veel consumeren, dat alles zeker niet in een Plenum, want daar mag je nix gebruiken.

Het was dus wel even wennen. Of liever: we zijn er niet aan gewend geraakt. Want het bovenstaande brengt nog wel wat meer met zich mee. Dingen doen omdat je ze leuk vindt kan niet, apart met iemand praten of een eindje lopen ook niet, want dat is Kaffee-klatsch. Iemand troosten of complimenten maken wordt niet op prijs gesteld, evenmin als contacten met mensen van buiten de groep. Feitelijk heb je ook geen tijd om dingen voor jezelf op een rijtje te zetten en er over na te denken. Al bij al dus een gedwongen en gesloten sfeer. Dat viel vantevoren niet uit de pamfletten op te maken, evenmin als een aantal theoriën:

- Je hebt geen eigen mening of wil. En ook geen eigen gevoelens. Je bent voortgebracht door de maatschappij waarin je leeft, en waardoor je in alle opzichten beïnvloed bent. Bovendien: je bent toch anarchisties en wat moet je dan met een eigen mening? Dat is gewoon burgerlijke bezitsdrang, nietwaar?
- Die Mütter regieren die Welt. Moeders zijn de grootste boosdoeners, moedertliefde is in feite kinderonderdrukking, moeders proberen je als kind aan zich te binden door je om te kopen met yoghurt en slagroom. Over onderdrukking door mannen geen woord. Wel een grote nadruk op 'mannelijke' waarden: je moet hard zijn, agressief en constant bezig voor de strijd. Je wordt niet geacht een breder scala van gevoelens te hebben en te uiten, zoals bv. tederheid of het je inleven in iemand anders, want dat is ook zo moederlijk.
- Wat ons betreft is het aan de kaak stellen van bemoedering prima, maar wat hier gebracht wordt is pure vrouwvijandigheid.
- Bevrijding van kinderen betekent sexualiteit tussen kinderen en volwassenen. En

omdat het in de kommune in de eerste plaats gaat om kinderbevoering, als het enige middel om iets wezenlijks te veranderen in de maatschappij, is pedofilie dus de beste vorm van sexualiteit. Verder: monogamie is per definitie burgerlijk, relaties tussen man en vrouw ook.

Over de theoriën viel ook niet te praten, alles wat er tegenin gebracht wordt is burgerlijk. Ze worden wel gebruikt om van alles te interpreteren: bv. die keer dat een jongen niet bij een Plenum was. Dat was niet omdat hij andere dingen belangrijker vond, maar gewoon omdat hij hetero was. Of die keer dat iedereen na een verregende nacht in de openlucht en een waanzinnig intensieve dag, bij zat te komen. Dat was niet om bij te komen, maar omdat iedereen verlangde naar de moederbuik. Rust, weet je wel, en dat kan niet.

Wat opviel was dat vooral één iemand te pas en te onpas met die theoriën op de proppen kwam, als bewaker van de ideologie. Hij was ook nagenoeg constant aan het

woord, terwijl hij ook het hardste schreeuwde en alles regelde. En maar klagen dat hij niet de goeroe wilde spelen.

Nou, daar zaten we dan, een man en een vrouw samen uit Holland gekomen. En we hebben wat over ons heen gekregen. We werden allebei op een beeld vastgepind; degene die een artikel wilde schrijven was voor de rest van de tijd een BILD-reporter dus voor de groep verder niet echt interessant. Want waar het om gaat is dat je blijft en niet alleen maar komt kijken. De strijd van de kommune is de beste strijd en je bent het er pas mee eens als je bij hun op hun manier leeft. Heb je andere ideeën dan ben je dus tegen hun. Omdat de ander aangaf een week in de kommune mee te willen draaien, werd er vanuit gegaan dat ze dus wel te recrutereren was. We voelden ons vooral lullig omdat we niet de kans kregen rustig uit te leggen waarom die beelden niet klopten. Zodra we iets zelden waar zij het niet mee eens waren, viel gelijk de hele groep over ons heen om ons tot hun ideeën te bekeren. Toen wij hun verwaten dat we niet rustig uit konden praten werd daar alleen cynies op gereageerd.

Op deze klote-situatie hebben we elk op onze eigen manier gereageerd. Eén probeerde het beste ervan te maken door toch nog te proberen uit te leggen hoe het voor haar was, de ander stelde zich onaantastbaar op door hoofdzakelijk zijn mond verder dicht te houden. Zo werd het voor hun nog duidelijker: de één was een klootzak, waarvoor het goed zou zijn dat hij een keer een klap in zijn bek zou krijgen, de ander stelt zich open op en is dus beïnvloedbaar. Dat ze niet in de kommune zegt te willen komt door die lastige Hollander, die van de Hollandse een hetero-vrouw wil maken. Natuurlijk heeft zij geen eigen mening. Ze moet alleen ontdaan worden van slechte invloeden. Met name de goeroe was daarin heel geraffineerd door vooral in te springen op onzekerheden en alleen daár verder over te praten.

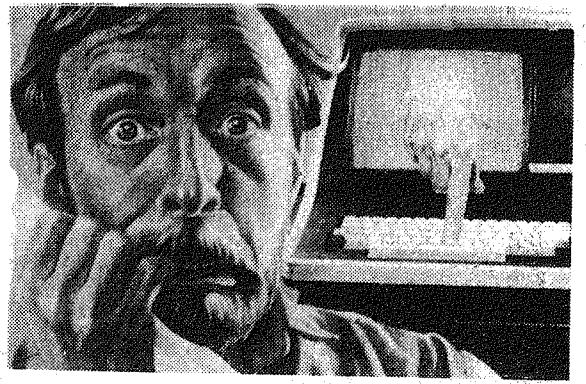
Zoveel ongezone belangstelling werkte heel beangstigend en we besloten voortijdig weg te gaan. Abhauen, en wel zosnel mogelijk nadat we geprobeerd hadden uit te leggen waarom. Maar we waren nog niet van ze af. Een dag later kwamen we ze weer tegen en toen ging het over het artikel. We moesten maar in een Plenum komen, zodat ons uitgelegd kon worden dat we een heel verkeerd beeld hadden gekregen. Toen we daar niet intrapten, vertelden ze dat ze niet wilden dat wij dit artikel zouden schrijven. We hebben hun aangeboden zelf een artikel te maken voor het Sicht, waarin ze zouden kunnen uitleggen hoe het voor hun was dat wij bij hun waren. Ze hebben zich niet uitgesproken over of ze dat ook doen.

Het was voor ons duidelijk dat we een artikel zouden schrijven. Omdat onze ervaringen anders waren door onze verschillende positie in de groep, hebben we pas na lang praten besloten samen één stuk te maken. Moeilijk is geweest dat dat tegen hun gebruikt zou kunnen worden. Per slot van rekening is de Indianenkommune een achtervolgde groep, omdat ze kinderen die van huis zijn weggevoerd, onderdak biedt. Maar we wilden ons niet laten censureren door valse solidariteit. Wat in de kommune gebeurt was niet alleen voor ons klote, maar is bovendien het belachelijk maken van belangrijke strijdpunten door ze heilig te verklaren en gedwongen door te voeren. Met hersenspoeling bereik je nix. De Indianen zeggen: "Wir sind noch nicht fertig." Dat klopt.

p.s: De rechtzaak op 8 augustus tegen Bob is door de Indianenkommune gewonnen. Het hoger beroep in de zaak tegen Ulli is uitgesteld tot 15 februari 1986. Daarom is de hongerstaking voortlopg uitgesteld.

# U DE RILLINGEN

## WIJ DE TECHNIEK



Er zijn van die revoluties, waarvan je niks merkt, waarvan achteraf pas wordt vastgesteld dat dat nou een revolutie was. Zoiets is gebeurd met de invoering van de computer. Vanaf het moment dat duidelijk werd (en dat is in een stroomversnelling geraakt door de ontwikkeling van de chip) wat voor gigantische mogelijkheden er besloten lagen in de computertechnologie begon men te spreken over het tijdperk van de tweede industriële revolutie waar we in terecht zouden zijn gekomen. Automatisering, computerisering, kortom technologie, wat moet je er mee. Over technologie en technologische vernieuwingen kunnen een aantal algemene dingen kunnen worden vastgesteld. Technologische ontwikkelingen zijn het resultaat van menselijke tussenkomst in de natuurlijke voortgang van activiteiten, en zijn daarom altijd doortrokken van vooropgezette bedoelingen. Technologie is meer dan de kennis over hoe dingen gedaan kunnen worden, meer dan alleen kennis over je eigen mogelijkheden. Technologie is een sociaal en politiek verschijnsel, dat intervineert in het maatschappelijk leven. Het is een middel waarmee machtige groepen hun macht kunnen consolideren en uitbreiden. Het doel van de (huidige) technologie is dan ook niet om alle sectoren van de samenleving gelijklijk voordeel te bezorgen.

Evenmin wordt iedereen er in gelijke mate bij betrokken. Degenen met meer macht maken uit welke interventies plaats zullen vinden. In een kapitalistische maatschappij zal de technologie dus worden ingepast in de belangenstructuur van de staat en de ondernemingen. De technologie is in het algemeen gebruikt om knelpunten op te lossen, dat wil zeggen, van wat door de machthebbers als knelpunten beschouwd worden. Atoomkracht voor het verstevigen van militaire posities en voor een onafhankelijke energievoorziening, rationalisering en automatisering om de produktiviteit en winstmarges van het productieproces te verhogen, biotechnologie en chemie om substituten voor elementaire grondstoffen te verkrijgen etc. Automatisering en computers zijn bij uitstek geschikt om het knelpunt

arbeid op te lossen. Computers verslapen zich niet, staken niet, het ziekteverzuim schijnt laag te zijn en vakbonden komen er niet aan te pas.

Dat dit tot werkloosheid zal leiden, hoeft geen ramp te zijn, tenzij je in het arbeidsethos verstrikt zit en je identiteit uit arbeid niet te moeten halen.

Bovendien lijkt er niets op tegen om computers vervelend, geestdodend en stom werk te laten doen. Waar het uiteindelijk om draait is of de produktie zelf zinvol is. En wat er wel of niet geproduceerd wordt, wordt weer bepaald door de machtige groepen in de samenleving. Hoge werkloosheid, gepaard gaand met lage uitkeringen, levert wel weer koopkrachtverlies op, het eeuwige kapitalistische dilemma. Dat probleem mag de staat dan zien op te lossen met bezigheidstherapie, geannexeerde "vrije" tijdsbesteding en investeringen. Technologie is dus een machtsfactor waar je mee gekonfronteerd wordt. Het is dan van belang om na te denken of je invloed uit kan oefenen op de keuze en de vorm van de technologische vernieuwingen. Op de integriteit en het kritisch denkvermogen van de wetenschappers zelf hoeft je in het algemeen niet te rekenen. Wetenschap wordt door hen tijdens hun studie voorgesteld als iets neutraals en objektiefs. Opdrachten betekenen geld en onderzoek wordt als een uitdaging gezien.

De ontwikkeling en toepassing van technologieën hangen samen met de maatschappelijke omstandigheden waarin zij tot stand komen, dus ben je weer aanbeland bij de vraag hoe je maatschappelijke omstandigheden beïnvloedt, c.q. controleert. Er kunnen mooie fantasieën worden opgebouwd rond de vraag wat voor leuke dingen je allemaal zou kunnen doen met computers en aanverwante speeltjes om nou eindelijk eens een beetje leuke samenleving te krijgen, maar op het moment hebben we daar weinig aan. Op dit moment zijn er twee dingen van belang: in hoeverre worden computers en automatisering in de nabije toekomst een bedreiging

voor je autonomie (voor zo ver die nu is gerealiseerd) en je eigen wijze van leven. Daarnaast moet je nagaan in hoeverre je computers en automatisering kunt gebruiken bij het nastreven van je eigen doelen.

Om met het eerste te beginnen: de nieuwe technologieën geven de overheid de mogelijkheid om efficiënter te werken en alle facetten van de samenleving doelmatiger te controleren. De dreigende invoering van de legitimatieplicht, gekombineerd met een koppeling van de databestanden is daar weer goed voorbeeld van. (Hopelijk heeft iedereen dat onderhand door en begint onmiddellijk met het boycotten c.q. vergeten van zijn/haar fiscaal nummer.)

Aangezien het omgaan met computers een specifieke deskundigheid vereist en de maatschappij in de toekomst steeds meer door een geautomatiseerde beheersstructuur gedomineerd zal gaan worden ben je al snel afhankelijk van een kleine groep deskundigen, die de informatie en mogelijkheden hebben om een moderne, vertechnologiseerde staat te besturen. Wil je je onafhankelijkheid bewaren (en daar waren we toch allemaal voor) dan moet je zelf ook over die deskundigheid beschikken, leren met computers om te gaan.

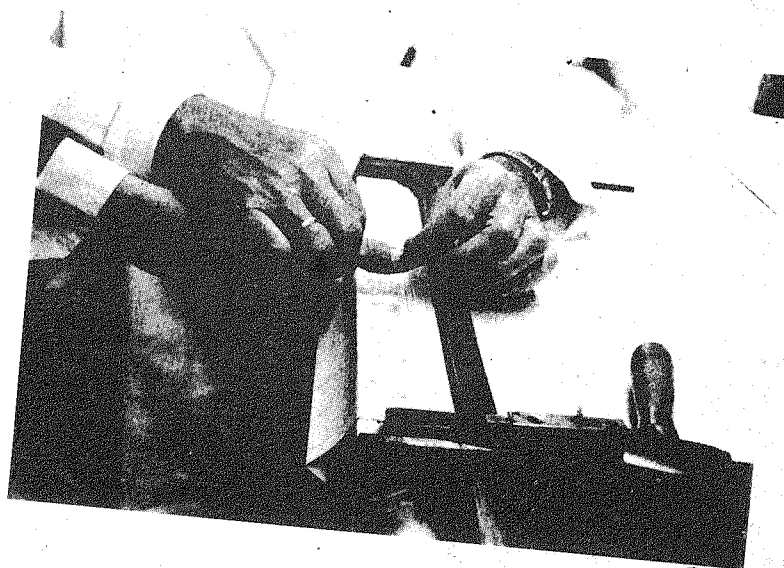
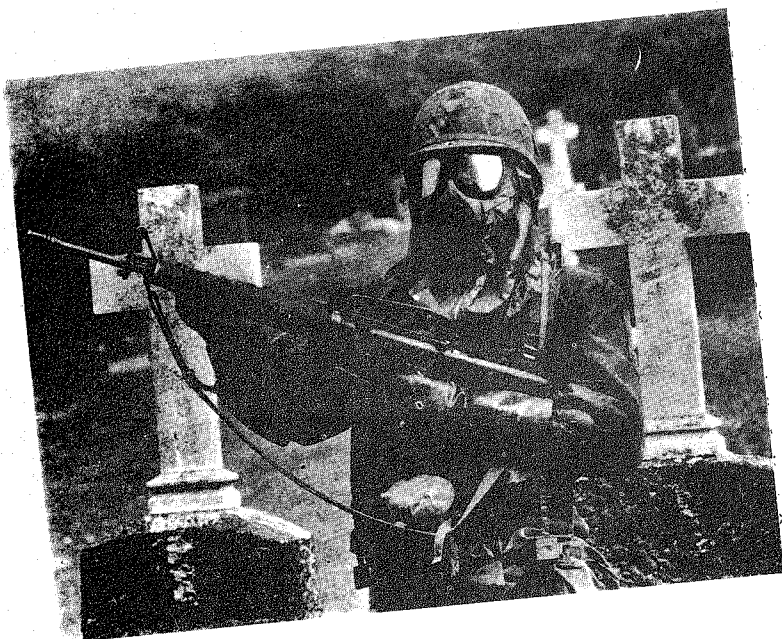
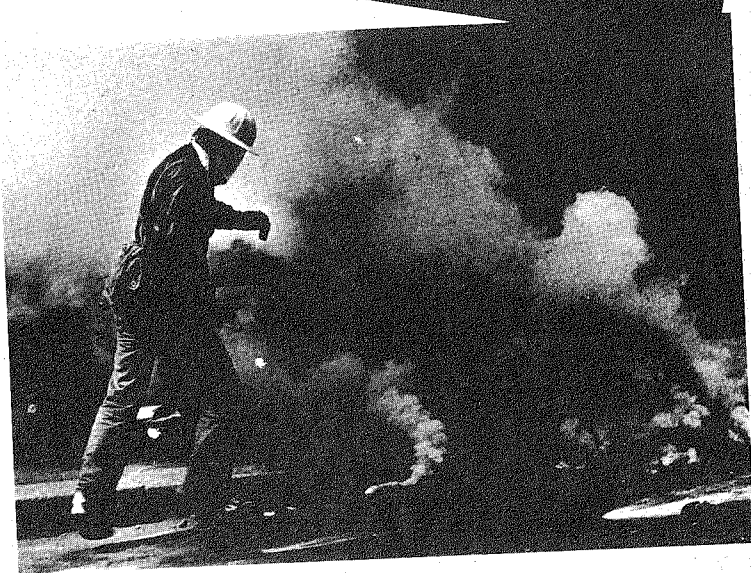
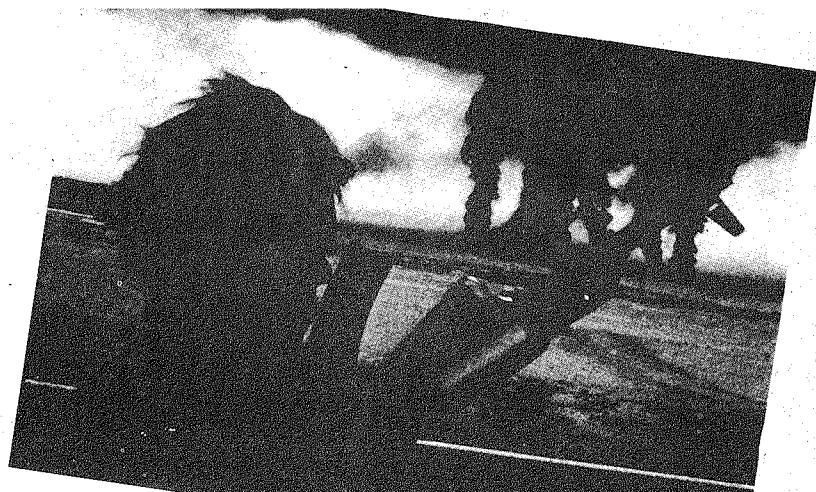
En dat sluit dan meteen aan op de mogelijkheid tot verzet. Behalve dat je

computers kunt gebruiken voor je eigen informatieverwerking, onderzoek en archieven, kun ook een hoop kennis vergaren over de werking ervan en over de mogelijkheid om geautomatiseerde processen te verstoren, c.q. saboteren.

Computers zijn kwetsbaar aangezien ze weinig flexibiliteit bezitten. Een klein extra gaatje in je ponskaart, of een inktstreepje op de goede plaats, brengen een computer hopeloos in de war. Als dergelijke dingen op grote schaal gebeuren kan dat behoorlijk ontwrichtend werken. Als je een beetje creatief bent, wat ontwikkelingen op technisch gebied volgt en de moeite neemt om wat dingen te leren, kan jij de computer gebruiken, in plaats van dat de computer jou gebruikt. Blijf buiten het bereik van de digitale ogen van de staat en versta ze met BASIC.

LOG OFF

# AGENDA



86